

Dr. JUDY MIKOVITS
& Kent Heckenlively, JD

ROBERT F.
KENNEDY JR.
ELŐSZAVÁVAL

A KORRUPCIÓ PESTISE

THE NEW
YORK TIMES
BESTSELLER

Veszélyt jelent-e

az emberiség számára

A VÉDŐOLTÁS?

„Ez a féltelen korrupció... elrejtja a nyilvánosság
elől a tudományos igazságokat.”

Dr. Luc Montagnier, 2008-ban Nobel-díjat kapott
a HIV retrovírus izolálásáért.

Előszó

Erkölcsei bátorság és a közös jövőnk

ÍRTA: ROBERT F. KENNEDY, JR.

„És mégis mozog!”

Galilei 1615-ben suttogta ezeket a dacos szavakat, amikor elhagyta a római Inkvizíció bíróságát, amely előtt visszavonta azt az elméletét, hogy a Föld – a kor ortodox tudománya szerint az Univerzum mozdulatlan középpontja – a Nap körül forog. Ha nem vonja vissza, kioltják az életét. Szeretünk Galilei küzdelmeire úgy gondolni, mint egy sötét, tudatlan és zsarnoki kor furcsa tárgyi leleteire, amikor az egyének csak súlyos személyes kockázat vállalása árán merték megtámadni a kormányzat által felkent babonákat. Dr. Judy Mikovits története azt mutatja, hogy a gyógyszerészeti társaságok és korrupt kormányzati szabályozók által képviselt makacs ortodoxia, amellyel a hatalmukat és a nyereségüket védik, továbbra is domináns erő a tudományban és a politikában.

Dr. Judy Mikovits minden mérce szerint generációjának egyik legképzettebb tudósa. 1980. június 10-én alapfokú kémiai oklevelet szerzett a Virginiai Egyetemen,

majd a Nemzeti Rákkutató Intézet (National Cancer Institute, NCI) fehérjekémikusaként egy életmentő projekten dolgozott, ami az interferon tisztításával volt kapcsolatos. Munkája minősége és megbízható, zseniális meglátásai hamarosan a férfiak által uralt tudományos kutatás csúcsára emelték. Az NCI-nél Mikovits húszéves együttműködésbe kezdett Dr. Frank Ruscettivel, az emberi retrovirologia úttörőjével. Miközben 1977-ben Robert Gallo laboratóriumát vezette, Ruscetti tudományos történelmet írt Bernie Poiesz-szel, az első emberi retrovírus, a HTLV-1 (humán T-sejtes leukémia vírus) közös felfedezésével. A retrovírus egy „lopakodó vírus”, amely a HIV-hez hasonlóan úgy jut be a gazdatestbe, hogy nem figyelmezteti az immunrendszert. Ezután évekig szunnyadhat anélkül, hogy kárt okozna. Mielőtt megölné az illető személyt, a retrovírus általában elpusztítja az immunrendszert. Ennek eredményeképpen sok retrovírus rákot okoz. A retrovírus viselkedésének egyre növekvő megértésével a Ruscetti-Mikovits együttműködés és Mikovits 1991-es, a George Washington Egyetem díjnyertes PhD-szakedolgozata megváltoztatta a HIV-AIDS kezelés paradigmáját, és a halálosnak vélt betegséget gyógyíthatóvá tette.

Mikovits karrierjének kiteljesedését többnyire tudományos hitelességre való törekvése akadályozta, amit mindig a személyes ambíciói elé helyezett. Judy Mikovits soha nem akart belekeveredni egy közegészségügyi

csetepatéba sem. Soha nem tartotta magát renegátnak vagy forradalmárnak. Judit rokonai főleg a kormányzatnál vagy a bűnüldözésnél dolgoztak. Hittek az alapvetőnek számító amerikai eszményekben: a kemény munkában, a tekintély tiszteletében és mindenekelőtt az igazság kimondásában. Ez a háttér lehetetlenné tette számára, hogy feladja veleszületett elveit, az őszinteségét és feddhetetlenségét, még akkor is, amikor azok akadállyá váltak.

Judit miután elhagyta a NIH-t, egy ideig az Upjohnnál dolgozott – egy olyan projektet vezetett, amelynek célja az volt, hogy bizonyítsa a vállalat kasszasikert jelentő szarvasmarha növekedési hormonjának (BGH) biztonságosságát. Amikor Mikovits rájött, hogy a cég termékképlete rákhoz vezető változásokat okozhat az emberi sejt kultúrákban, visszautasította főnöke közvetlen utasításait, hogy tüntesse el a felfedezéseit. Mikovits rájött, hogy a hormon mindenütt jelen van a tejben, ami emlőrákhoz vezethet azoknál a nőknél, akik azt a tejterméket fogyasztják. A háttérbe vonulását követelő parancs megtagadása felgyorsította a távozását az Upjohn-tól. Ezután visszatért a NIH-hoz és a doktori iskolához. Judit háborúja a BGH ellen végül oda vezetett, hogy az Upjohn visszavonta a terméket.

2009-ben, már az akadémián, Mikovits és Ruscetti, akik még mindig az NCI-nél dolgoztak, egy kutatócso-

portot vezettek, amely felfedezte, hogy szoros összefüggés van egy korábban ismeretlen retrovírus és a mielgikus encephalomyelitisz, közismert nevén a krónikus fáradtság-szindróma (ME/CFS) között. Jellemző, hogy a retrovírus kapcsolódik bizonyos vérrák-típusokhoz is. A munkatársak nevezték el Xenotróp Murin Leukémiához Kapcsolódó Vírusnak (Xenotropic Murine Leukemia Related Virus – XMRV), amikor néhány évvel korábban először észlelték DNS-szekvenciákban a prosztaták esetében.

Az orvosok az 1980-as évek közepe óta foglalkoztak a krónikus fáradtság-szindrómával, amely többnyire a nőket sújtotta. Az egészségügyben az ME/CFS-t „yuppie influenzának” csúfolták, és a nagy nyomás alatt dolgozó vállalati „ökoszisztémákban” tevékenykedő ún. karrierista nők pszichológiai törékenységének tulajdonították. Mikovits az ME/CFS-ben szenvedő nők mintegy 67 százalékában, az egészséges lakosság alig kevesebb mint 4 százalékában talált bizonyítékot a retrovírusra.

2009. október 8-án Mikovits és Ruscetti a *Science* című folyóiratban publikálták kutatásaik szenzációs eredményeit, amelyek a nemrég felfedezett XMRV retrovírus első izolálását és azoknak az ME/CFS-hez való viszonyát írják le. A felfedezés a legnagyobb rákkutató központokból azonnal dühös és féltékeny reakciókat

váltott ki. Makacsul ellenálltak a tudomány azon állításának, miszerint a rákot és a neuroimmun betegségeket vírusok okozzák.

A visszavágás még komolyabb lett, amikor Mikovits későbbi kutatásai azt találták, hogy az eredetileg egerekben kimutatott új retrovírus szennyezett vakcinákkal került át valahogy az emberekbe.

Dr. Mikovits kutatásai még aggasztóbbak voltak az egészségügyi kormányzat számára, mert feltárták, hogy az XMRV által érintett női betegek közül soknak autista gyermeke született. Azt gyanítva, hogy az XMRV anyáról gyermekre áterjedhet, mint a HIV esetében, Mikovits tizenhét gyermeket tesztelt. Tizennégyben mutatták ki a vírus nyomait. Ezek az eredmények összhangban voltak a szülők azon beszámolóival, amelyek a vakcinációt követő autista visszaeséről szóltak. Későbbi tanulmányok az XMRV-t a leukémia, prosztaták, autoimmun betegségek és az Alzheimer-kór növekvő terjedésével kötötták össze.

Ami még rosszabb, a kutatás azt is megállapította, hogy az XMRV fertőzés széles körben elterjedt a vérellátás terén és a vérbiztosításokban is. Mikovits és mások kutatásai alapján is úgy tűnt, hogy a lakosság 3-8 százaléka hordozza a vírust – az XMRV az emberi ökológia részévé vált, anyáról gyermekre terjed in vitro vagy anyatejen keresztül. Mikovits kutatási eredményei arra

utalnak, hogy több mint tízmillió amerikai hordozza magában ezt a vírust, mint egy ketyegő időzített bombát, ami sokkal nagyobb potenciális fenyegetés, mint a HIV-AIDS-járvány.

2011 januárjában Ben Berkhout HIV-AIDS-szakértő a *Frontiers in Microbiology* című folyóiratban publikálta ezeket az elsöprő erejű felfedezéseket. Mikovits bizonyítékait is belefoglalta arra vonatkozóan, hogy valószínűleg a vakcinagyártásban használt egérszövet volt az emberi megfertőződés oka. Judit tudta nélkül, a könyve társszerzője, Kent Heckenlively is talált olyan korábban közzétett orvosi kutatásokat, amelyek szerint az ME/CFS fertőzés dokumentált módon először 1934-1935-ben, a Los Angelesi Megyei Kórház 198 orvosa és ápolója között tört ki, miután egy olyan gyermekbénulás elleni kísérleti oltást kaptak, amelyet egerek agyszövetében tenyésztettek ki.

Mikovits bizonyítékai pénzügyi katasztrófával fenyegették a világ gyógyszeripari vállalatait, amiért gondatlanul használták az állati sejtkultúrákat vakcinák és egyéb gyógyszeripari termékek előállítására. Megállapításai több milliárd dolláros bevételét sodorták veszélybe az úgynevezett „biológiai terápiának”, ami az orvostudománynak az az ágazata, aminek alapját az állati szövetek és termékek képezik.

A gyógyszergyárak és fogságban tartott szabályozóik

dühös rágalomhadjáratot indítottak Mikovits és Ruscetti ellen, és minden lőállásból támadták őket.

A *Science* című folyóirat lázasan sürgette Mikovitsot, hogy vonja vissza a 2009 októberében megjelent cikkét. 2011 szeptemberében a Reno-i Nevadai Egyetem Whittemore Peterson Intézete elbocsátotta Juditot a tanári állásából. Judy és családja gyanús kinézetű férfiakra lett figyelmes, akik kisteherautókkal követték, de egyéb incidensek is voltak, amik arra utaltak, hogy megfigyelték. Az egyik eset során gengszter kinézetű emberek körbevették az otthonát, épphogy el tudott menekülni. Judyt novemberben a venturai rendőrség letartóztatási parancs nélkül előállította, és öt napig elzárás alatt tartotta, még attól a lehetőségtől is megfosztották, hogy óvadék ellenében távozhasson. Közben a rendőrség átkutatta a házát és szétszórta az iratait. Még aznap házkutatást tartottak barátnője, Lilly otthonában is, akit arra kényszerítettek, hogy órákon keresztül egy széken üljön, amíg átfésülték az épületet. A NIH tisztviselői azt mondták a nevadai rendőrségnek, hogy Dr. Mikovits illegálisan vitte el a laborból a kutatási jegyzetfüzeteit. Ez koholt vád volt. Két állami támogatású projekt vezetőjeként kötelessége volt megőrizni az összes kutatási jegyzetét. Ráadásul Judy szeptember 29-én a füzeteket az egyetemi irodájában hagyta. Csakhogy oda még aznap betört valaki, az iratokat elvitte, majd elhelyezte Judy otthonában azzal

a céllal, hogy gyanúba keverje. Hetekkel később, amíg Judit egy cellában raboskodott, férje, David vászontás-kába csomagolva a lakásukban egy félreeső helyen megtalálta a kutatási naplókat. David éjfél után kétségbeesetten rohant a venturái rendőrségre, hogy átadja azokat a hatóságoknak.

Amíg Judy börtönben volt, egykori főnöke azt mondta a férjének és Dr. Ruscettinek, hogy ha aláír egy beismerő nyilatkozatot, ami szerint a dolgozata téves, a rendőrség szabadon engedi, és megmentheti a tudományos karrierjét. Judy ezt elutasította. Egyetlen ügyész sem emelt vádat ellene, de a gyógyszerkartell és az általa fenntartott tudományos folyóiratok rágalmozási kampányt indítottak vele szemben. Kevesebb, mint két évvel korábban, a *Science* ünnepelte őt. Később ugyanez a folyóirat tette közzé a rendőrségi fényképét és visszavonta tudományos dolgozatát.

Judy elvesztette az összes szövetségi támogatást, amelyeket vezető kutatóként kapott. Csődbe ment, miközben megpróbált munkát találni, hogy helyreállítsa a jó hírnevét. A kizárólagosan a Big Pharma ellenőrzése alatt álló tudományos folyóiratok nem voltak hajlandók kiadni a tanulmányait. A NIH orvosi könyvtáraiból kizárták. Annak ellenére, hogy több százezer dollárt fizetett ki perköltségre, nem tudta elérni a célját a bíróságon. A nevadai államügyész évekig blokkolta az ügyet. Az

egészségügyi és humán szolgáltatások (Health and Human Services, HHS) legmagasabb szintjén dolgozó közegészségügyi tisztviselők aljas módon ténylegesen munkanélkülivé tették.

Galilei után sem szűnt meg azoknak a tudósoknak és orvosoknak az üldözése, akik szembe mertek szállni az éppen aktuális dogmákkal, ez mindig is foglalkozási ártalom volt, és az is maradt máig. Henrik Ibsen 1882-es *A nép ellensége* című drámája a tudományos tisztesség buktatóinak példázata. Ibsen egy dél-norvégiai orvos történetét meséli el, aki felfedezte, hogy a város népszerű és jövedelmező nyilvános fürdői valójában megbetegítették a látogatókat, akik azért özönlöttek oda, hogy megfiatalodjanak. A helyi cserzőműhelyek által kibocsátott anyagok halálos baktériumokkal fertőzték meg a fürdőket. Amikor az orvos nyilvánosságra hozta az információkat, a helyi kereskedőkhöz kormányzati tisztviselők, a szövetségeseik és más anyagilag érdekelt felek is csatlakoztak, hogy a „liberális gondolkodású független sajtóban” el tudják hallgattatni. Azt is megpróbálták elérni, hogy az egészségügyi hatóság visszavonja az orvosi engedélyét, közben a városlakók becsmérelték és „a nép ellenségének” kiáltották ki.

Ibsen fiktív orvosa megtapasztalta azt, amit a társadalomtudósok „Simmelweis-reflexnek” neveznek. Ez a kifejezés leírja a csuklóból való ellenérzést, amellyel a

sajtó, az orvosi és tudományos közösség, és a szövetséges pénzügyi érdekek fogadják az olyan új tudományos bizonyítékot, amely ellentmond egy elfogadott tudományos paradigmának. A reflex különösen heves lehet azokban az esetekben, amikor az új tudományos információk arra utalnak, hogy az addigi orvosi eljárások valójában károsak az emberek egészségére.

Ibsen darabját és ezt a kifejezést Semmelweis Ignác magyar orvos valós élettörténete ihlette. 1847-ben Dr. Semmelweis a bécsi Általános Kórház szülészeti klinikájának adjunktusa volt, ahol a nők mintegy 10 százaléka halt meg puerperális, azaz „gyermekági lázban”. Semmelweis elmélete alapján, amely szerint a higiénia befolyásolhatja a betegséget okozó „részecskék” terjedését, a gyakornokok számára a boncolások végrehajtása és a szülés között bevezették a kötelező kézmosást. A halálos gyermekági láz aránya azonnal 1 százalék körüli-re csökkent. Semmelweis ezeket az eredményeket tette közzé.

Ahelyett, hogy szobrot állítottak volna neki, az egész orvosi szakma ellenségként tekintett rá, nem volt hajlandó elismerni a felelősségét a sok haláleset miatt, Semmelweist pedig kitagadták a gyógyítás területéről. Volt kollégái 1865-ben csellel elérték, hogy dr. Semmelweis látogasson el egy elmegyógyintézetbe, majd akarata ellenére rávették, hogy vonuljon be oda, ahol aztán két hét

elteltével rejtélyes módon elhunyt. Egy évtizeddel később Louis Pasteur csíraelmélete és Joseph Lister kórházi higiéniaival kapcsolatos munkája igazolta Semmelweis elképzeléseit.

Modern analógiák bőven idézhetők. Herbert Needleman, a Pittsburghi Egyetem kutatója is áldozata lett a Semmelweis-reflexnek, amikor az 1980-as években felfedte az ólom súlyosan mérgező agykárosító hatását. Needleman 1979-ben publikált egy úttörő tanulmányt a *New England Journal of Medicine*-ben, amely kimutatta, hogy a fogukban magas ólomszinttel született gyermekek társaiknál lényegesen alacsonyabb pontszámot értek el az intelligenciateszteken, a hallás- és beszédfeldolgozáson, valamint a figyelemszint-méréseken. Az 1980-as évek elejétől kezdve az ólom- és olajipar (az ólmozott benzin jövedelmező kőolajtermék volt) PR-cégeket, valamint tudományos és orvosi tanácsadókat mozgósított Needleman kutatásának és hitelességének lejáratására. Az ipar nyomást gyakorolt a Környezetvédelmi Ügynökségre, a Nemzeti Egészségügyi Intézetek Tudományos Integritási Hivatalára és a Pittsburghi Egyetemre, hogy indítsanak vizsgálatokat Needleman ellen. A szövetségi kormány és az egyetem végül ugyan igazolta Needlemant, de az iparág durva támadásának hatására a tudományos karrierje tönkrement, az ólomkutatást pedig egy időre leállították. Ez az epizód jól mutatja az ipar mindenre kiterjedő hatalmát, hogy képes

akár megtörni is azoknak a kutatóknak az életét, akik megmerik kérdőjelezni termékeik biztonságát.

Rachel Carson ugyanilyen vesszőfutást szenvedett el az 1960-as évek elején, amikor feltárta a Monsanto DDT rovarirtójának veszélyeit, amelyet az orvosi közösség a testtetű és a malária elleni megelőző szerként reklámozott. Az American Medical Association által megvezetett kormánytisztviselők és egészségügyi szakemberek csatlakoztak a Monsanto-hoz és más vegyipari gyártókhoz, ördögi módon támadva Carson-t. A szakmai folyóiratok és a népszerű média, „hisztérikaként” becsmérelték a kutatót. Az iparág szóvivői „vénlánynak” gúnyolták, ami a lesbikusok mai eufemizmusa, és azt állították, hogy tudománytalan, amit művel. Könyvéről lejáratozó kritikák jelentek meg a *Time*, *Life*, *Newsweek*, a *Saturday Evening Post*, *US News and World Report*, és még a *Sports Illustrated* vezércikkeiben is. Mérhetetlenül büszke vagyok arra, hogy nagybátyám, John F. Kennedy elnök döntő szerepet játszott Carson igazolásában. 1962-ben szembeszállt a saját USDA-jával (az Egyesült Államok Mezőgazdasági Minisztériuma), egy ügynökséggel, amely a Monsanto-val szoros szövetségben volt, és kinevezett egy független tudósokból álló testületet, amely Carson *Silent Spring* [Csendes tavasz] című könyvében szereplő minden lényeges állítást igazolt.

Alice Stewart brit orvos és epidemiológus esete szinte

tökéletes analógiát kínál arra, hogyan lincselte meg Judy Mikovitsot az orvosi kartell. Az 1940-es években Stewart egyike volt azon kevés nőnek, akit fiatal kora ellenére beválasztottak a Királyi Orvostudományi Akadémiába, a Royal College of Physicians-be. A jómódú családokban elkezdte vizsgálni a gyermekkori rák magas előfordulását, ami rejtélyes jelenség volt, mivel a betegség gyakran társult a szegénységgel, és ritkán a bőséggel. Stewart 1956-ban a *The Lancet*-ben publikált egy tanulmányt, amelyben bizonyítékokkal támasztotta alá azt, hogy a röntgensugarak okozzák a gyermekek megbetegedését. Leginkább azokban az esetekben jelentkezett később a karcinóma, azaz a rák, amikor előzőleg a várandós nőket röntgennel vizsgálták.

Margaret Heffernan, a *Willful Blindness* [Szándékos vakság] szerzője szerint Stewart megállapítása „szembement a hagyományos szakmai konszenzussal”, az orvosi világ érdeklődésével a röntgensugarak új technológiája iránt, valamint „az orvosok elképzelésével magukról, mint olyan emberekről, akik segítettek a betegeknek”. A kormánzatnak, a nukleáris lobbinak, az iparnak a koalíciója csatlakozott az amerikai és a brit egészségügyi rendszerhez és brutális támadást indítottak Stewart ellen. Stewart, aki kilencvenöt éves korában 2002-ben halt meg Angliában, soha többé nem kapott újabb jelentős kutatási támogatást. Stewart tanulmányának megjelené-

se után 25 évbe telt, hogy az egészségügy végre elismerje a megállapításait és felhagyjon a várandós anyák röntgensugárzásának gyakorlatával.

Mikovits ezeknek a mártíroknak az örököse, pontosabban azon tudósok hosszú sorának, akiket a közegészségügyi tisztviselők megbüntettek, elüldöztek, és kifejezetten azért tettek tönkre, mert eretnekséget követtek el az uralkodó vakcina-ortodoxia ellen.

A NIH történetében Dr. Bernice Eddy virológus volt az egyik legelismertebb női tudós. Ő és kutatótársa, Elizabeth Stewart izolálták először a polioma vírust, az elsőt, amely bizonyítottan rákot okoz. 1954-ben a NIH felkérte Eddy-t, hogy közvetlenül vizsgálja meg a Salk gyermekbénulás elleni vakcináját. Tizennyolc makákó tesztelése közben felfedezte, hogy a Salk vakcinája élő polio vírus maradványokat tartalmazott, ami megbénította a majmokat. A NIH-ben Dr. Eddy jelezte a főnökeinek, hogy a vakcina virulens, de elutasították a figyelemztetését. Nem sokkal később aztán bekövetkezett a tragédia: a kaliforniai Cutter Labs a vakcinák által a történelem legsúlyosabb gyermekbénulás-járványát okozta. Az oltással 200.000 embert fertőztek meg; 70.000-en megbetegedtek, 200 gyerek bénult le és tízen meghaltak.

1961-ben Eddy felfedezte, hogy egy rákot okozó majomvírus, az SV40 legalább 98 millió adag Salk polio vakcinát szennyezett be. Amikor az SV40 vírust újszü-

lött hörcsögökbe fecskendezte, a rágcsőlkban dagاناتok fejlődtek ki. Eddy kutatása sok olyan tudós számára bizonyult kínosnak, akik az oltáson dolgoztak. Ahelyett, hogy megjutalmazták volna látnoki munkájáért, a NIH tisztviselői eltiltották a gyermekbénulás kutatásától, és más feladatokkal bízták meg. A NIH eltüntette a bizonyítékokat, és továbbra is használta a vakcinákat.

1960 őszén a New York-i Rákkutató Társaság meghívta Eddy-t, hogy mondjon beszédet az éves konferenciáján. Eddy a polioma vírus által kiváltott daganatok témáját választotta. Ugyanakkor kitért az SV40 vírus által terjesztett rákfajtákra is. Az eset után a NIH megrotta Eddy-t, mert nyilvánosságra hozta a felfedezését, és megtiltották számára, hogy a témában bármilyen nyilatkozatot tegyen. Az ügynökség vezetői továbbra is falaztak a Merck és Parke-Davis cégnek, lehetővé tették a részükre, hogy folytathassák az onkogén (rákkeltő) vakcina beadását, amit több millió amerikai felnőtt és gyermek kapott meg.

1961. július 26-án a *New York Times* arról számolt be, hogy a Merck és a Parke-Davis visszavonják Salk vakcinájukat. A cikkben egy szó sem volt a rákkeltő hatásról. A hírt az újság egy, a lejárt könyvtári bírságokról szóló beszámoló mellett tette közzé a 33. oldalon.

Míg a két gyógyszergyár, a Merck és a Parke-Davis 1961-ben leállította a gyermekbénulás elleni vakcináját,

a NIH tisztviselői nem voltak hajlandók teljesen visszahívni a készlet többi részét. Attól tartottak, hogy a vakcinaprogram hírneve csorbát szenved, ha az amerikaiak megtudják, hogy a PHS megfertőzte őket egy daganatot okozó vírussal. Ennek eredményeként 1961 és 1963 között több millió gyanútlan amerikai kapott rákkeltő vakcinát. Az Állami Egészségügyi Szolgálat negyven éven át rejtegette ezt a „titkot”.

98 millió amerikai olyan oltást kapott, amely potenciálisan a rákot termelő vírust tartalmazta, ez pedig ma már az emberi génállomány része. 1996-ban a kormányzati kutatók a vérminták 23 százalékában és az egészséges felnőttektől begyűjtött spermaminták 45 százalékában azonosították az SV-40-et. Az 1980 és 1995 között született gyermekek hat százaléka volt fertőzött. A közegészségügyi tisztviselők évekig oltatták az embereket azt követően is, hogy tudták, a vakcina halálos kórt terjeszt. Tudatosan megfertőzték az emberiséget egy majom-vírussal, és nem voltak hajlandók beismerni, amit tettek.

Az SV-40-et ma szerte a világon csak kutatólaboratóriumokban használják, mert igazoltan rákkeltő. A kutatók a legkülönbözőbb csont- és lágyszövet-rákokat idéznek elő vele, beleértve a mesotheliomát (savóshártyadaganatot) és az állatokban az agydaganatokat. Ezek a rákfajták robbanásszerűen jelentek meg a baby boom generáció-

ban, amely 1955 és 1963 között megkapta a Salk és Sabin gyermekbénulás elleni vakcinákat. Ezeknél az embereknél a bőrrák akár 70 százalékkal, limfóma- és a prosztaták 66 százalékkal, az agyrák 34 százalékkal gyakrabban volt jelen. 1950 előtt a mesothelioma ritka volt az embereknél. Most az orvosok minden évben közel 3000 amerikaiat diagnosztizálnak ezzel a betegséggel; a vizsgált tumorok 60 százaléka SV-40-et tartalmazott. Ma, a tudósok számos halálos daganatban megtalálják az SV-40-et, köztük az agydaganatok 33–90 százalékában, nyolcból nyolc ependymómában (ependymasejt-daganatosban), és a csontdaganatoknak közel felében.

Amikor tehát Bernice Eddy mindezeket felfedezte, a NIH megtiltotta számára, hogy a nyilvánosság előtt beszéljen a veszélyről, nem vehetett részt tudományos konferenciákon, visszatartotta a tanulmányait, teljesen kizárta a vakcinakutatásból, elpusztította kísérleti állatait, végül megtiltotta számára azt is, hogy beléphetessen a laboratóriumokba. Az ahogyan elbántak vele, jól mutatja a tudományosnak mondott világ hozzáállását a problémákhoz. Időközben a NIH-féle Bernice Eddy-t tönkretévő forgatókönyv szabványosított sablonná vált a szövetségi vakcina szabályozók számára a másképp gondolkodó tudósokkal szemben, akik igyekeznek elmondani az igazságot az oltásokról.

Dr. John Anthony Morris bakteriológus és virológus

volt, 1940-től kezdve harminchat évig dolgozott a NIH-nál és a Food and Drug Administration-nál (FDA). Morris vezető oltási hivatalnokként szolgált a National Institute of Health Biológiai Szabványhivatalánál (Bureau of Biological Standards, BBS), majd az FDA-nál, amikor a BBS átkerült ehhez az ügynökséghez az 1970-es években. Dr. Morris egyszer azzal állt elő, hogy az egysége által végzett kutatás bebizonyította, nincsenek megbízható adatok arra, hogy az influenza elleni vakcinák valóban hatékonyak a betegség megelőzésében. Kifejtette: a sertésinfluenza elleni tömeges oltási programot elsősorban egy tudományosan megalapozatlan félelemkampányra és a gyógyszergyártók hamis állításaira alapozták. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vakcina veszélyes és neurológiai károsodásokat okozhat. Ezután felettese felszólította Dr. Morrisset: „Azt tanácsolom, hogy inkább ne beszéljen erről.”

Amikor a beoltott emberek elkezdtek jelenteni a mellékhatásokat, Morris nem engedelmeskedett a parancsnak, és a nyilvánosság elé lépett. Elmondta, hogy az influenza vakcina hatástalan, sőt potenciálisan veszélyes és nem talált bizonyítékot arra sem, hogy a sertésinfluenza átterjed emberről emberre.

Megtorlásul az FDA tisztviselői elkobozták Morris kutatási anyagait, lecserélték a laboratórium zárait, áthelyezték a laboratóriumi személyzetet, és megakadályoz-

ták az eredményei közzétételére irányuló erőfeszítéseit. Az FDA Dr. Morrisset egy telefon nélküli kis szobába helyezte. Aki találkozni akart vele, engedélyt kellett kérnie a laborvezetőtől. 1976-ban Dr. Morrisset a HHS kirúgta azzal az ürüggyel, hogy nem adta vissza időben a könyvtári könyveket.

A sertésinfluenza-oltással kapcsolatban a későbbi események alátámasztották Dr. Morris kutatásainak hitelességét. Az 1976-os sertésinfluenza oltási programmal olyan sok probléma merült fel, hogy a kormány leállította azt, csak hogy közben már negyvenkilenc millió ember megkapta a vakcinát. Az áldozatok között 500 rendkívül súlyos eset volt, közülük 200 ember megbénult és harminchárom meghalt. Továbbá a sertésinfluenza előfordulási gyakorisága a beoltottak között hétszer nagyobb volt, mint akiket nem oltottak be.

Dr. Morris az eset után azt mondta: „Ezeknek az (influenza) vakcináknak a gyártói tudják, hogy azok hatástalanok, de ennek ellenére továbbra is árulják őket.” A *Washington Post*-nak ezt nyilatkozta 1979-ben: „Ez egy orvosi átverés. Azt hiszem, a nyilvánossággal igaz információkat kell közölni, amelyek alapján el tudják dönteni, hogy beoltatják-e magukat vagy sem.” Hozzátette: „Úgy gondolom, ha megtudnák a teljes igazságot, akkor nem oltatnák be magukat.”

Az FDA az eddigiekben már megismert forgatókönyvet használta 2002-ben is, hogy elszigetelje és elhallgattassa a kiváló epidemiológust, Dr. Bart Classent, amikor a kutató minden idők legjelentősebb vizsgálata után a HIB-vakcinákat a fiatalkori cukorbetegség elterjedéséhez kapcsolta. Az FDA utasította Dr. Classent, hogy tartózkodjon a kormány által finanszírozott tanulmányok közzétételétől, ne beszéljen nyilvánosan a riasztó jelenségről, és végül kiszorította a kormányzati szolgálatból.

A CDC 1995-ben az addigi legnagyobb kutatást kezdte meg a bárányhimlő vakcinával kapcsolatban, erre pedig egy PhD-val rendelkező számítógépes elemzőt, Dr. Gary Goldmant bízott meg.

Goldman eredményei egy elszigetelt vidékre, a 300.000 lakosú kaliforniai Antelope Valley-re vonatkoztak, és azt mutatták, hogy a vakcina hatása gyengült, ami veszélyes bárányhimlő kitörésekhez vezetett felnőtteknél, és hogy a tíz éves gyermekek, akik megkapták az oltást, több mint háromszoros arányban kaptak övsömört a be nem oltott gyermekekhez képest. Az övsömörben a halálozási arány a bárányhimlőének húszszorososa, és vakságot is okoz.

A CDC utasította Goldmant, hogy tartsa titokban megállapításait, és megtiltotta neki, hogy publikálja az

adatait. Tiltakozásul 2002-ben Goldman felmondott. Levelet küldött a főnökeinek, amelyben azt írta, felmondásának oka, hogy „nem hajlandó részt venni a kutatási csalásban.”

A közelmúlt eseményei bőven szolgáltatnak más példákat is a kutatók brutális elnyomására, amikor bemutatták egyes vakcinák kockázatait; ezek közé tartoznak olyan ragyogó orvosok és tudósok, mint Dr. Waney Squier, a félreállított brit gasztroenterológus, Andy Wakefield, az állhatatos apa-fia kutatócsoport David és Dr. Mark Geier, az olasz biokémikus Antonietta Gatti, és a dán epidimiológus Peter Goetsche. Minden tisztességes társadalom szobrot állított volna ezeknek a látnokoknak, és babérokkal és vezető beosztásokkal tisztelhetné volna meg őket. Korrupt egészségügyi tisztviselőink viszont szisztematikusan megszegyenítik és elhallgattatják őket.

Angliában Dr. Waney Squier, az oxfordi Radcliffe Kórház neuropatológusa, egy sor ügyben tanúskodott az ún. megrázott gyermek szindróma (shaken baby syndrome) okozásával vádolt személyek védői mellett. Squier úgy vélte, hogy ezekben az esetekben a vakcinák és nem a fizikai trauma okozta a csecsemők agysérüléseit. 2016 márciusában az Orvosszakértői Törvényszéki Szolgálat (Medical Practitioners' Tribunal Service, MPTS) bizonyítékhamisítással és hazugsággal vádolta meg és törölte

az orvosi nyilvántartásból. Squier 2016 novemberében fellebbezett a törvényszék döntése ellen. Az angliai Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezte az MPTS határozatát, arra a következtetésre jutva, hogy „az MPTS meghatározása számos esetben jelentős módon hibás.”

Peter Gøtzsche professzor 1993-ban társalapítója volt a Cochrane Collaboration-nak. Az volt a célja, hogy helyreállítsa a publikációkon és kutatásokon alapuló tudomány hitelességét és leleplezze azt a korrupciót, amivel a gyógyszeripari vállalatok befolyásolják a tudósok munkáját. Önkéntes bírálóként a világ vezető kutatói közül több mint harmincezren csatlakoztak a Cochrane-hoz, abban bízva, hogy helyreállítják a tudomány függetlenségét és integritását. Gøtzsche-nek köszönhető, hogy a Cochrane a világ vezető független kutatóintézete lett. 2003-ban megalapította a Nordic Cochrane Centert is. 2018. október 29-én a Bill Gates vezette gyógyszeripari érdekeknek végül sikerült kiszorítaniuk Gøtzsche professzort a kutatásokból. A Gates által irányított és manipulált testület kirúgta Gøtzsche-t a Cochrane Collaborationból, miután közzétette a HPV elleni vakcinával szembeni megalapozott kritikáját. 2018-ban a dán kormány a gyógyszeripar nyomására eltávolította Peter Gøtzsche-t a koppenhágai Rigshospitaletből is. A HPV vakcinával kapcsolatos megállapításai veszélyeztették a gyógyszeripar bevételeit.

A tudomány a legjobb esetben is a létezés igazságának keresése. Néha azonban ezek az igazságok erőteljes gazdasági paradigmákat fenyegetnek. Mind a tudomány, mind a demokrácia a pontos információk szabad áramlására támaszkodik. Kapzsi vállalatok és a fogságukban lévő kormányzati szabályozók többször is megmutatták, hogy képesek kicsavarni, eltorzítani, meghamisítani és korrumpálni a tudományt, elrejtteni az információkat, és cenzúrázni a nyílt vitát, hogy megvédjék saját hatalmukat és a vállalati nyereséget. A cenzúra a demokrácia és a közegészségügy végzetes ellensége. Dr. Frank Ruscetti gyakran idézi Valerij Legaszovot, a bátor orosz fizikust, aki szembeszállt a KGB cenzorával, vállalta a kínzást és az életveszélyes fenyegetéseket, hogy felfedje a világnak a csernobili katasztrófa valódi okát. „Tudósnak lenni annyit jelent, mint naivnak lenni. Annyira összpontosítunk az igazság keresésére, hogy nem vesszük figyelembe, hogy valójában milyen kevesen akarják, hogy megtaláljuk. De mindig ott van, akár látjuk, akár nem, akár úgy döntünk, akár nem. Az igazságot nem érdeklik az igényeink vagy a szükségleteink. Nem törődik a kormányainkkal, az ideológiáinkkal, a vallásunkkal. Mindig készen áll arra, hogy napvilágra kerüljön.”

Judy Mikovits és Kent Heckenlively ezen beszámolója létfontosságú, mind gyermekeink egészsége, mind demokráciánk megmaradása szempontjából. Apám úgy

gondolta, hogy az erkölcsi bátorság a legritkább fajta bátorság. Ritkább, mint a katonák fizikai bátorsága a csatában, vagy a nagyfokú intelligencia. Úgy gondolta, ez az egyetlen létfontosságú tulajdonság, ami szükséges a világ megmentéséhez.

Ha továbbra is élvezni akarjuk a demokráciát, és meg akarjuk védeni gyermekeinket az emberiséget tőzsdeáruvá változtatni akaró erőktől, akkor olyan bátor tudósokra van szükségünk, mint Judy Mikovits, akik hajlandóak képviselni az igazságot a hatalommal szemben, még ha ezért szörnyű személyes árat is kell fizetniük.

Bevezetés

DR. JUDY MIKOVITS

Sosem gondoltam volna, hogy a XXI. század egyik legellentmondásosabb tudósa leszek.

Számomra mindig arról szólt a munka, hogy figyelembe veszem az adatokat, és meghallgatom a betegeket. Tudósként meg kell oldanunk a problémákat, és segítenünk kell az emberiségnek. Ez a küldetésünk, a cél, aminek az életünket szenteltük.

Hogyan lehetséges, hogy az olyan állapotok, mint a krónikus fáradtság-szindróma (CFS), az autizmus, az idegrendszeri betegségek, és még a rák is annyira ellentmondásossá váltak, hogy az orvostudományban sokan inkább lemondanak arról, hogy e betegségek lehetséges kiváltó okait kutassák?

Nem tudom, miért nem vagyunk képesek összedugni a fejünket, és valamit kitalálni. Lehet, hogy néhány ötletem helyes, néhány pedig rossz. De vizsgáljuk meg alaposan az összes lehetőséget, és nézzük, mi történik.

Amikor egy laborban áttörést hozó felfedezéseket tettem, például, hogy miként fejlesszünk ki az AIDS-re gyógyszereket, azért, hogy gátat vessünk a világ legna-

gyobb modern HIV-járványának, az soha nem a dicsőségről vagy a hírnévről szólt.

Az volt a lényeg, hogy jobba tegyük az emberek életét.

Ez az, ami engem a legnagyobb elégedettséggel tölt el.

Nem vagyok az a fajta ember, aki a reflektorfényt keresi. Amikor laborban dolgoztam, általában reggel öt-kor már bent voltam, és gyakran este hatig nem mentem haza (kivéve, ha baseball mérkőzés volt a Camden Yards-on). Elolvastam egy csomó tudományos cikket és próbáltam megérteni, amit a legjobb elmék már felfedeztek. Kikapcsolódásképpen baseballt szoktam nézni, ezért is viselek gyakran baseball-sapkát. Nekem az sokkal kényelmesebb. Szeretem a többi sportot is, a kosárlabdát és a labdarúgást, és sok éven át tagja voltam annak a klubnak, amit tréfásan „Poor Boys Yacht Club” -nak (Szegény Fiúk Yacht Klubja) nevezünk (valójában ez a Pierpont Bay Yacht Club, de jobban szeretjük a PBYC-t), és örömmel vitorláztam a Csendes-óceánon a férjemmel és a barátainkkal. Részt veszek rákos betegeket támogató csoportok munkájában, arra használva kutatói tudásomat, hogy segítek az embereknek végigcsinálni a terápiát és jobban elmagyarázzam nekik a lehetőségeket, amiket az orvosaik javasolnak.

Ezek közül semmi nem magyarázza meg azt, hogy 2011. november közepén egy reggelen a rendőrség miatt razziázott a házamban és tartott aztán börtönben óvadék

nélkül öt napig. Nem öltem meg senkit. Nem vagyok egy idegen hatalom ügynöke. Sőt, még csak nem is idéztek bíróság elé bűncselekmény miatt.

És mit gondolnak, mi volt az igazi bűnöm?

Az, hogy számontartottam az adatokat és meghallgattam a betegeket.

Az eddigi kutatások alapján úgy tűnik, sok kérdésre a válasz 1934-ig nyúlik vissza, és a napfényes Los Angelesbe, az Angyalok Városába vezetnek a szálak.

* * *

A legtöbb szakértő egyetért abban, hogy az Egyesült Államokban a CFS vagyis krónikus fáradtság-szindróma (Chronic Fatigue Syndrome) első megjelenése Los Angelesben történt 1934 és 1935 között. A Los Angeles Megyei Kórházban a gyermekbénulási járvány idején a megbetegedés 198 orvost, ápolót, orvostechnikust és egyéb dolgozót érintett.

Furcsa módon a CFS-sel csak a kórházi személyzet fertőződött meg, a betegeket valahogy elkerülte.

Hát nem elgondolkodtató?

A jelek és a tünetek rejtélyesek voltak. A betegek a legkisebb erőfeszítéstől is könnyen elfáradtak, olyan tünetek voltak, mint hányinger, fényérzékenység, egyensúlyvesztés, átmeneti bénulás, majd nehézség a végtagok

emelésekor, légzési problémák, fejfájás, injekció okozta fájdalmak és álmatlanság, koncentráció- és a memória-zavar. Az áldozatok durva depresszióban szenvedtek, amit eufória követett, minden látható ok nélkül sírtak, és gyakran erőszakos ellenszenv-megnyilvánulásai voltak olyan emberekkel vagy olyan dolgokkal szemben, akiket vagy amelyeket korábban szerettek¹. Olyan volt, mintha a testük és az agyuk cserben hagyta volna őket. Én a történetbe 2006 májusában csöppentem bele, amikor hallottam egy előadást, ahol a kutató megjegyezte: a CFS-ben régóta szenvedők között emelkedett arányban fordult elő egy nagyon ritka típusú rák. Számomra ennek vírus-szaga volt, olyasminek tűnt, mint a HIV (humán immunhiányos vírus), amely gyakran megöli áldozatait az általa kiváltott AIDS (szerzett immunhiányos szindróma) és a különböző rákok és egyéb fertőzések révén, amelyeket az immunrendszer már nem tud leküzdeni.

A HIV-AIDS-járvány, amely az 1980-as és 1990-es években szedte áldozatait, a legutóbbi számadatok szerint több mint harmincöt milliót, fontos ellenpontja a CFS-járványnak. A CFS az 1980-as években robbant ki: a kaliforniai-nevadai határon található Tahoe-tó környékén kezdődött 1984 és 1985 között és először egy helyi középiskola tanárait sújtotta, majd San Francisco, Los Angeles és New York több kerületében is megjelent. Ezekről a helyekről terjedt el aztán az egész országban.

Akkoriban az volt a dogma, hogy a HIV-AIDS csak férfiakat érint, emiatt a CFS-t gyakran nevezték nem-HIV-AIDS-nek.

A HIV-AIDS több év alatt ölte meg a betegeket. A CFS életben tartotta áldozatait, de mintha azok hibernált állapotban lettek volna. Barátok és a családtagok gyakran azt mondták a betegeknek, hogy „jól néznek ki”, és talán csak „annyi kéne, hogy többet legyenek levegőn”, és próbálják meg „csökkenteni a stresszt.” Mindkét csoportban sok azonos immunmarker volt abnormális, de az eredmények nagyon különbözőek voltak.

A CFS-ben szenvedők életben maradtak, de gyakran vágytak a megváltó halálra.

* * *

A tudósok a betegség első kitörését általában alaposan megvizsgálják, nehogy a nyomravezető jeleket szem elől tévesszék.

A kutató arra kíváncsi, milyen tényezők befolyásolják a betegség terjedését. Közismert, hogy ilyenkor ugyanazt a protokollt követik mindenhol. Így történt ebben az esetben is, legalábbis kezdetben, amikor a CFS először a kórházi személyzet körében tört ki Los Angelesben 1934-35-ben. Akik az ügyet akkor kivizsgálták, a következők voltak: Dr. John R. Paul, a Yale Medical School

professzora és Dr. Leslie Webster, a Rockefeller Institute of New York orvosa.

Egy 1971-ben megjelent, a gyermekbénulás történetéről szóló könyvben Dr. Paul egy egész fejezetet szentelt ennek az új betegségnek, amely CFS néven vált ismertté, de korábban ME vagyis myalgic encephalomyelitis volt a neve. Az ME szó szerinti jelentése: az agy és a gerincvelő fájdalmas gyulladása. Sokan hivatkoznak erre a betegségre, mint krónikus fáradtság-szindrómára (myalgic encephalomyelitis) vagy CFS/ME-re. Mások úgy gondolják, hogy pontosabban ME/CFS-ként kellene hivatkozni rá. A fáradtság számos betegség tünete, és úgy gondolom, hogy ennek a kifejezésnek a használata akadályozta a tudományt, és négy évtizeden át háttérbe szorította a betegek érdekeit. A betegek jobban szeretik a ME/CFS kifejezést, és ebben a könyvben ezt fogom használni.

A könyv alapján úgy tűnt, Dr. Paul-t még évtizedekkel később is kísérti, amit az ME/CFS első kitörése alatt látott, illetve annak lehetséges eredete. Kihagytak volna valami nagyon fontosat? Paul ezt írta:

Mindazonáltal a Los Angeles-i epizód egy figyelmeztetés arra, hogy még azok is, akik úgy vélik, hogy szakértők, néha kihívják a sorsot maguk ellen, bár lehet, hogy nagyon nem szeretik ezt beismerni, különösen a betegek

előtt. Ez néha a legkeserűbb pirula, amit le kell nyelniük. Vizsgálócsoportunk tagjai valahogy nem ismerték fel a helyzet csalóka voltát, és nem tartották fontosnak a gyermekbénulásszerű betegség megjelenését. Gyenge kifogásként azt mondhatjuk, annyira a polio-vírus elszigetelésére álltunk rá, hogy másra nem is tudtunk volna gondolni.²

Sokszor azt kívánom, hogy az olyan kutatók, mint Dr. Paul bárcsak őszinték lennének és önreflexiót gyakorolnának, habár gyanítom, ő is titkolózik. Most arra a vitára gondolok, amit a munkánk kiváltott. Kíváncsi vagyok, mit értett Paul „a helyzet csalóka volta” alatt. Hogy lehet, hogy az igazság keresése egy betegséggel kapcsolatban csalást von maga után?

Bizonyára egy vírust nem érdekel az, hogy mit fedeznek fel róla a tudósok. A kérdés továbbra is az, hogy mit rejtegethet a tudomány?

* * *

Kent Heckenlively, a Pestis című előző könyvem társszerzője, akivel ezen a könyvön is együtt dolgoztam, talált egy lehetséges választ.

Kent olyan korábban publikált orvosi kutatásokra bukkant, amelyek szerint a Los Angeles Megyei Áltá-

lános Kórház teljes orvosi személyzete kapott egy korai gyermekbénulás elleni vakcinát, amelyet Dr. Maurice Brodie fejlesztett ki, együttműködve a New York-i Rockefeller Institute-tal.³ A gyermekbénulás-vírust többször tenyésztették egerek agyszövetén. Az egér agyszövet használata vírusok tenyésztésére a 30-as években még új volt, korábban csak a sárgaláz vakcina kifejlesztéséhez használták.⁴ Ezenkívül az orvosi személyzet kapott egy kísérő immunrendszer-erősítőt, amelyet thimerosallal, vagyis egy higanyszármazékkal tartósítottak.⁵

Kent nyilvánosságra hozta egy előadásnak az átiratát is. Az Egészségügyi Világszervezet 1953-ban Ugandában összehívott tanácskozásán Dr. G. Stuart előadást tartott a sárgaláz elleni vakcinával kapcsolatos problémákról és annak állati eredetű, konkrétan az egértől származó ösztetevőiről:

Két fő kifogásnak adtak hangot ezzel a vakcinával szemben, a következő lehetőségek miatt: (i) a preparátumokhoz használt egér-agyvelő szennyezett lehet egy vírussal, amely bár látens az egerekben, de patogén az ember számára, és esetleg velőshüvely-széteséssel járó agy-gerincvelő gyulladást (demyelinating encephalomyelitis) okozhat; (ii) ha fokozott neurotróp tulajdonságokkal járó vírust használnak antigénként, az a központi idegrendszert érintő súlyos reakciókat idézhet elő.⁶

Emlékeztetem önöket, hogy a CFS tudományos neve a fájdalmas agy-gerincvelő gyulladás (myalgic encephalomyelitis, ME). Mi akkor ez a „fokozott neurotróp tulajdonságokkal járó vírus”, amely „a központi idegrendszert érintő súlyos reakciókat” okozhat? Úgy hangzik, mint egy rémisztő sci-fi film.

De ez csak egy, az Egészségügyi Világszervezet számára tartott előadás témája volt!

„Valóban így történhetett?” – kérdezte Kent. „Állati szövetek felhasználásával olyan vírusokat tenyésztettek, amelyekhez más vírusok is társultak, majd mint a vakcinák társutasait, beinjekciózták őket az emberekbe?”

Csak azt tudtam válaszolni, hogy ez jó kérdés. Úgy vélem, a tudományban elfogadott dolog az, hogy az emberi vírusok áthaladása különböző állatfajokon, például egereken, nyulakon, kutyaon vagy majmokon általában kevésbé patogén vírust eredményez, amelyet vakcinában is lehet használni. Kevésbé volt azonban egyértelmű az a kérdés, hogy egyúttal más állati vírusok is bekerülhetnek-e abba a biológiai anyagba.

Megkérdeztem régi munkatársamat és mentoromat, Dr. Frank Ruscettit, mit gondol erről a problémáról. Azt válaszolta, fiatal kutatóként ugyanezt a kérdést tette fel, és azt a választ kapta, hogy az emberi immunrendszer felsőbbrendű minden olyan állati vírushoz képest, amely a vakcinával együtt társutazhat. John Coffin, aki néhány

évvel idősebb, mint Frank, a mindentudó idősebb báty hangján azt mondta neki: „Ne foglalkozz azzal, hogy emberi retrovírusokat keress. Nem léteznek.”

Frank azt mondta, az első reakciója az volt, hogy „ez képtelenség”. John Coffin már a kezdettől fogva a rossz ötletek és félrevezető tanácsok forrása volt. Én is vitatkoztam Coffin-nel, és osztom Frank véleményét.

Frank azzal folytatta, hogy Robert Gallóval és Bernie Poiesz-szel együtt felfedezte a betegséget okozó első ismert emberi retrovírust, a HTLV-1-et (humán T-sejtes leukémia vírus), és ezzel megszületett az emberi retrovirologia.

Mint a legtöbb katasztrófa-mérnök a történelem során, Coffin „gyakran tévedett, de soha nem kételkedett”.

* * *

Vajon a 30-as években a kutatók felfogták, hogy mit tettek?

Hillary Johnson újságíró a 80-as évek közepétől kezdődő ME/CFS járvány lezajlását részletező, *Osler's Web* című könyvében felidézte, hogy egy kanadai kutató szerint az 1934-1935-ös Los Angeles-i járvány 198 áldozata körülbelül hatmillió dolláros kifizetést kapott. Ez a kárrendezés állítólag valamikor 1939 körül történt.⁷

Kent 1939-ben vizsgálatot indított, hogy ki fizetett ilyen összeget 1939-ben, ami mai értékben több

mint 100 millió dollárt érne. Kinek volt ennyi pénze a nagy gazdasági világválság idején? Kent a Rockefeller Intézetre gyanakodott, mivel részben ők finanszírozták az egérszövet első használatát vakcinákhoz. Talált is egy furcsa példát a nyilvános pénzügyi jelentéseikben. 1935-ben a Rockefeller Alapítvány több mint százötvenhárom millió dolláros vagyronról számolt be. 1939 után viszont ez alig több mint száznegyvenhat millió dollárra zsugorodott, a veszteség több mint hétmillió dollár volt.⁸ Az ezen időszak előtti és utáni években az eltérések ötvenezer dollárnál kisebb értékűek voltak.

Ez csak közvetett bizonyíték, de megmagyarázhatja, hogy az orvosi szakirodalomban miért volt olyan kevés tudományos kutatás a Los Angeles-i járvány első áldozatairól.

* * *

Az előbb említett dolgokat még mind nem tudtuk, amikor 2009. október 8-án elsőpró erejű eredményeket publikáltunk a *Science* folyóiratban, leírva egy nemrég felfedezett retrovírus, az XMRV legeslegesítő izolálását és annak társulását az ME/CFS vírussal.⁹ Bizonyítékot találtunk a retrovírusra az ME/CFS által fertőzöttek mintegy 67 százalékánál és az egészséges lakosság egy kicsit kevesebb, mint 4 százalékánál.

Bár ez öröndetes hír volt azoknak, akik az ME/CFS-től szenvednek, de egyben azt is jelentette, hogy több mint tízmillió amerikaiban ott rejtőzött a kórokozó, mint egy ketyegő időzített bomba. De vajon mi aktiválhatja az emberekben ezt a vírust?

Azt gyanítottuk, hogy ehhez köze van az immunrendszernek is, mivel a retrovírusok szeretnek elrejtőzni a monocitákban, az immunrendszer B és T sejtjeiben. A HIV-AIDS-szel kapcsolatos előző kutatásunknak megfelelően tudtuk, hogy a HIV-fertőzött anyáktól született gyermekek ellátásának kötelező protokollja az volt, hogy a csecsemőknek azonnal, – még bármilyen oltás előtt – antiretrovirális gyógyszereket adtak. Maga a vakcina általi immunrendszer-ösztönzés valószínűleg azt okozza, hogy a HIV-vírus megsokszorozza magát, kikerül az immunrendszer ellenőrzése alól, és előidézi a végzetes következményekkel járó AIDS-et.

A retrovírusok közé tartozó HIV-vel kapcsolatban van egy fontos pont, amire ki kell térni. Akiknél az 1980-as években HIV-fertőzést diagnosztizáltak, az egyben halálos ítéletet jelentett. Akik túléltek, egyedi genetikai profillal rendelkeztek, amit „elit irányítónak” nevezünk el. A legtöbb retrovírus azonban nem halálos, mint a burjánzó HIV. Immunzavart és betegségek széles skáláját okozzák, beleértve a rákot is. Ez ennek a küzdelemnek a kihívása. Meg kell állítanunk a vírusokat, amelyek

nyomorékká teszik a lakosságot, megfosztják az embereket normális életminőségüktől, és csak évekig tartó gyötrődés után vetnek véget az életüknek.

Az ME/CFS-ben szenvedők körében elsősorban a betegség formája és típusa érdekelt minket. Feltételeztük, ha az XMRV hasonlóan viselkedne a HIV-hez, akkor hajlamos lenne arra, hogy átterjedjen anyáról gyermekekre. Kutatásunk elején azt találtuk, hogy több autista gyermek született az érintett anyáktól, és tizenhét ilyen gyermeket teszteltek XMRV-re. Nem lehet, hogy az autizmus ugyanaz, mint az ME/CFS, csak a fiatalokban akkor nyilvánult meg, amikor a fejlődésük hatalmas mennyiségű energiát igényelt, hogy kialakuljanak a beszédhez, a társadalmi interakcióhoz és a szervezett gondolkodáshoz szükséges neurológiai kapcsolatok?

A tizenhét autista gyermek közül tizennégynek lett pozitív az XMRV-t kimutató tesztje!

Az eredmények összhangban voltak az oltás utáni autista regresszióról szóló szülői beszámolókkal, és úgy éreztük, hogy nyilvánosan meg kell vitatni, különösen le kell vonni a tanulságokat, amelyeket a gyermek Ryan White esetéből vontunk le, aki vérátömlesztésnek köszönhetően fertőződött meg HIV vírussal. Abban az időben nem vettük figyelembe, hogy az XMRV eredetileg a vakcinákban használt állati szövetekből származhat.

Ez az egyszerű eljárás, amely támogatást nyújtott az autista közösségnek a védőoltásokat érintő aggodalmakkal kapcsolatban, sok kollégám számára hasonló volt az áruláshoz. Őszintén szólva, megpróbáltuk elbagatellizálni a kutatásunknak ezt a következtetését.

De a felelősséget nem akartuk lerázni. Frank és én elsőként láttuk a katasztrófát, ami a HIV-AIDS-et körülvevő dogmából származott. Nem tudtunk volna úgy tenni, mintha mi sem történt volna, miközben milliók szenvedtek és haltak meg.

Ez sosem volt a mi stílusunk, és határozottan nem jó fajta tudomány.

* * *

A *Frontiers in Microbiology* című folyóiratban 2011 januárjában megjelent cikk köntörfalazás nélkül ismertette a problémát:

Az egyik legelterjedtebb biológiai termék, amely gyakran használt egereket vagy egérszöveteket – legalábbis az elmúlt években –, a vakcina, azaz különösképpen a vírusok elleni vakcina volt. Lehetséges, hogy az XMRV-részecskék az egerekben vagy egérszövetekben vakcinagyártásra tenyésztett vírusállományban voltak jelen, és hogy a vírust vakcinázással vitték át az emberi populációba?¹⁰

Így ugye már érthető, miért nem mi voltunk a legnépszerűbb kutatók a tudományos közösségben? Lehetséges, hogy a laboratóriumok tudósai évtizedekkel korábban szörnyű hibákat követtek el, veszélybe sodorva az emberiség egészségét. A kutatásaink ezt a lehetőséget sugallták.

Amikor világossá vált, hogy a kutatásunk régi sebeket tép fel és kellemetlen kérdésekre világít rá, példátlanul vad kampány indult ellenünk. A történet nagy részét ismertettük a *Pestis* című előző könyvünkben. 2012 végére a tudományos közösségben munkánkat hiteltelenné tették. Öt napra letartóztattak, bezártak, az Egészségügyi és Humán Szolgáltatások (HHS) legmagasabb szintjén lévő személyek ármánykodása révén munkanélkülivé, sőt alkalmazhatatlanná tettek.

Ha elolvassák a *Wikipedia* rólam szóló angol nyelvű szócikkét, meggyőződhetnek arról, ahogyan a munkánkat hiteltelenné tették. A bejegyzés szerint azt hittük a kutatásaink alapján, hogy fertőzésről van szó, de kiderült, az egyszerűen laboratóriumi szennyeződés volt. Megtalálják a rólam készült rendőrségi fotót is, ami a *Science* folyóiratban jelent meg, amikor letartóztattak. Érdekes módon, nem derül ki a vád, az, hogy állítólag „elloptam” a saját kutatási naplóimat, amelyek vezetése követelmény volt velem, mint vezető kutatóval szemben két nagy állami támogatású vizsgálat esetében, és amit

a szövetségi törvény előírt. Egy kormányzati támogatás vezető kutatója felel a projektben használt minden anyag biztonságáért. Több mint hét év telt el azóta és én máig nem kaptam egyetlen oldalnyi másolatot sem a kutatási naplóimból, sem a kutatócsoportoméiból.

Ha bűnöző vagyok, miért nem emeltek soha vádat ellenem? Tiszta az erkölcsi bizonyítványom. Soha nem adtam fel a törvényes eljárás és bírósági tárgyalás iránti igényemet. Mégis az indokolatlan letartóztatásom és bebörtönzésem óta eltelt években vajon miért nem tölthettem egyetlen napot sem a bíróságon, ahol a bíró és az esküdtszék meghallgathatja az érveimet?

* * *

2013 szeptemberében Dr. Ian Lipkin, – az az ember, aki az előző évben állítólag leleplezte a ME/CFS-sel való retrovirális kapcsolatra vonatkozó megállapításainkat –, szokatlan módon egy nyilvános konferenciahívást tartott. Lipkin korábban kutatásokat végzett Dr. Jose Montoyával a Stanford Egyetemről. A vizsgálat során nagyszámú beteg adatait elemezték, a módszerük nagyon hasonló volt ahhoz, amelyet a *Science*-ben közzétett tanulmányhoz használtunk (és a betegek éppen ahhoz a betegcsoporthoz tartoztak, amelyet kizárt a 2012-es tanulmányból Tony Fauci, a National Institute for Allergy

and Infectious Diseases vezetője). Lipkin a kutatásról a következőket mondta:

Retrovírusokat találtunk a mintacsoportok 85 százalékában. Ismét nagyon nehéz ezen a ponton eldönteni, hogy ez klinikailag jelentős-e vagy sem. Tekintettel a retrovírusokkal kapcsolatos korábbi tapasztalatokra a krónikus fáradtságban, világosan elmondom, bár ezt Montoya professzor mintáiban jelenlévő közreműködőként jelentem, sem ő, sem mi nem jutottunk arra a következtetésre, hogy ezek bármilyen kapcsolatban álltak volna a betegséggel.¹¹

Értik? Annak ellenére, hogy a betegek mintáinak 85 százalékában és a kontrollcsoport *mindössze* 6 százalékában talált retrovírust, nem tud rájönni, hogy ez jelent-e valamit. És ami még megdöbbentőbb, hogy nem kezdtek további vizsgálatokba.

Ez a cenzúrázott és „veszélyes” tudomány egy igazi rémálom. Nincsenek adatok, mert a megfelelő vizsgálatokat betiltották és cenzúrázták.

* * *

Mielőtt túl messzire jutok ezzel a történettel, szánom kell egy kis időt régi kollégámra, Frank Ruscettire. Nagy hatással volt rám tudósként, miatta váltam ilyen kutatóvá. Személyiségünket gyakran Thomas Jeffer-

sonhoz és Alexander Hamiltonhoz hasonlítom. Ezt a két férfit sokszor úgy írták le, mint az amerikai jellem DNS-ének ikerszárait. Jefferson egy decentralizált kormányban hitt, ami garantálja a szabadságot, míg Hamilton egy erős központi kormány mellett tette le a voksát, ami megakadályozza a káoszt. Jeffersont nem érdekelte a kritika. Hamilton lobbanékonyan reagált a bírálatokra, ami megmagyarázza, hogy 1804-ben miért halt meg egy párbajban, amelyet azért vívott Aaron Burr-ral, Jefferson alelnökével, hogy megvédje a becsületét.

Úgy érzem, jobban tudok azonosulni Jeffersonnal, látom, hogy többféle vizsgálatra van szükség, szeretem az erőteljes vitát, és nem törődöm azzal, ha valaki kritizál. Frank inkább hasonlít Hamiltonra, hisz abban, hogy a tudománynak egységes hangon kell beszélnie, és mélyen felháborodik, ha úgy érzi, igazságtalanul bírálták.

Talán azért gondolkodom másként, mert nő vagyok, akit mindig kirekesztettek a tudomány jó öreg fiai, de a legtöbbjük nem igazán hat meg. Franket például érdekli, hogy John Coffin mit gondol róla, még akkor is, ha Frank közel negyven éve bebizonyította, hogy Coffin olyan alapvető kutatásokban tévedett, mint hogy léteznek-e emberi retrovírusok. (Hello, HIV-AIDS, több mint harmincöt millió ember gyilkosa!) Én ránézek John Coffinre és egy arrogáns nőgyűlölőt látok benne.

Annak ellenére, hogy Jefferson és Hamilton sok kér-

désben különböző oldalon álltak, Jefferson tisztelte Hamiltont. Monticello-ban Jefferson mellszobrokat helyeztetett el magáról és Hamiltonról, ahogy egymást nézik. Mintha a jövőre nézve kettőjük kapcsolata lenne az új ország alapja. Jefferson később úgy beszélt Hamiltonról, mint „egyedülálló jellemről”, aki „éles elméjű, önzetlen, őszinte és tiszteletreméltó” volt. Mindezt Frankról is elmondhatnám és még sok mást is.

Valószínűleg nem meglepő, hogy Frank kedvenc musicalje a *Hamilton*, és sokszor idézi a dalszövegeit: „Ki él? Ki hal meg? Ki meséli el a történetedet?”

Mint mondtam, inkább jeffersoni alkat vagyok, és nem csak azért, mert azon a Virginiai Egyetemen végeztem a munkámat, amit ő alapított. Jefferson életének fő művei, amiért szerette volna, ha emlékeznek rá és szerepelnek a sírkövén is: „Az Amerikai Függetlenségi Nyilatkozat szerzője, Virginia vallásszabadságról szóló törvényének és a Virginiai Egyetemnek az atyja.” Függetlenség, szabadság, és a tudásra való törekvés. Nagyjából ez jellemez engem is.

Azt hiszem, engem inkább forradalmárnak neveznek és Franket pedig konzervatívnak. De a valóság sokkal összetettebb, mint ezek a címkék. Lehet, hogy lázadó vagyok, de elfogadom a stabilitás szükségességét. Frank lehet, hogy konzervatívabb, mégis megérti a változás fontosságát. Sokszor különböző nézőpontból indulunk

ki, de egy jó vita után általában ésszerű végeredményben tudunk megállapodni.

Viszont a tudomány jelenlegi sötét korában mind a forradalmárokat, mind a konzervatívokat száműzik. A „lázadókat” lekiabálják az új ötleteikért, amikor pedig a konzervatívok bizonyítékokat kérnek, amelyek alátámasztják a döntéseket, azt mondják nekik, hogy az már megoldódott. Hagyják abba a kérdezést! A forradalmárok és a konzervatívok helyett a tudományban, most itt vannak a hazugok, a zsoldosok és a gyávák.

A tudomány átvészselheti a tisztességes és az intelligens kutatók közötti nézeteltéréseket, de nem élheti túl a jelenlegi korrupciós pestist.

* * *

Egyik volt kollégám sem hív fel, hogy megkérjen, csatlakozzak a kutatásaikhoz. Egyetlen főiskola vagy egyetem sem kínál tanári állást. Ugyanakkor szerencsés vagyok, mert régi munkatársammal Frankkel dolgozhatok és gyakran vitázhatok is ezekről a kérdésekről. Egy kis rendelőben azt csináljuk, amit eddig tettünk az elmúlt harmincöt évben. Nevezetesen: próbáljuk megérteni a betegség folyamatát, és azt, hogyan lehet véget vetni oly sok ember felesleges szenvedésének.

Bernard Malamud a *The Natural* (Östehetség) című

klasszikus baseball-regényében a hős azt mondja: „Két életünk van, Roy, az élet, amit tanulunk, és az élet, amit ezután élünk.” Mondhatjuk, hogy az élet, amit megtanultam, az a történet, amit Kent és én meséltem el a *Pestis* című kötetben. Ez a könyv pedig arról az életről szól, ami azután következett, hogy felfedeztük: a korrupció széles körben elterjedt a tudomány számos területén, de rájöttünk, hogy mégis nagy okunk van a reményre.

Ami befejezésnek tűnik, az szinte mindig egy új kezdet valamilyen módon.

Fehérjekémikusként 1980. június 10-én léptem be a szakma tudományos világába. Az Országos Rákkutató Intézetnél (NCI) az Interferon tisztításán dolgoztam, amely akkoriban egy forradalmi rákgyógyszer volt. Későbbi mentorom, Frank, a National Cancer Institute-nél már tagja volt annak a kutatócsoportnak, amely felfedezte az első humán retrovírust, a HTLV-1-et (humán T-sejtes leukémia vírus). Felkészültünk a HIV-AIDS-járvány elleni küzdelemre, amely később fenyegető méreteket öltött. Az 1980-as évek közepén a Nemzeti Rákkutató Intézetben dolgoztam, ahol dühös AIDS-aktivisták tömege fogadott. Azt kiabálták, hogy nem teszünk meg mindent a betegek meggyógyításáért.

1991-ben védtem meg a doktori disszertációm, amelyben arról értekeztem, hogy a HIV, mint egy trójai faló, miként rejtőzik el az immunrendszer elől, és milyen

módszerrel lehet gyógyszerekkel megcélozni, ezáltal kezelhetővé tenni a végzetes betegséget. Egy héttel a doktori védésem előtt Magic Johnson profi kosárlabdázó HIV-vírusteresztje pozitív lett.

A szakdolgozat-elbíráló bizottság tagjai megkérdeztek, Magic Johnson AIDS-ben fog-e meghalni. A hosszadalmas molekuláris biológiai válaszom egyszerűen az volt, nemcsak ő nem hal meg AIDS-ben, hanem sokan mások sem. Benne soha nem alakul ki az AIDS, tekintettel arra, hogy nemrég szerezte a fertőzést, és az új gyógyszerek blokkolják a vírus tevékenységét, így az nem tud kárt tenni az immunrendszerében. A szakmai álláspontom teljesen ellentétes volt az akkori orvosi dogmával, miszerint ezek a gyógyszerek túl veszélyesek, és csak a betegség későbbi szakaszaiban szabad beadni őket. Azal érveltem, hogy addigra Magic-nak már nem lenne immunrendszere, amellyel reagálni tudna a gyógyszerekre.

Igazam lett. Magic-ben nem fejlődött ki az AIDS, és több mint huszonöt évvel később is jól van. Ahogy több millióan mások is, akik egyébként meghaltak volna. És még ennél is tovább mentünk. Nemcsak azt tudtuk meg, hogyan kell elhallgattatni a vírust, hanem azt is, miként lehet kiűzni a rejtkehelyéről, majd megsemmisíteni.

Optimális környezetben, ez az, amit a tudomány csinál.

Elmondja az igazat és válaszokat talál.

Még ha ez az igazság fájdalmas is, meg kell találnunk a módját, hogy napvilágot lásson.

Megkérdezték, miért írom ezt a könyvet. Végére is, nem mondták már el a történetemet? A munkánkat egy pillanatig ünnepelték, aztán érdemeinket eltörölték. Ezzel a sztorinak vége.

De csak azért, mert a tudomány nem figyel Frankre és rám, nem jelenti azt, hogy mi nem foglalkozunk a tudománnyal. Sokkal jobban megértjük a milliók testében tomboló gyulladós betegségeket, és azt, hogy miként használhatjuk fel a gyógyításra az olyan dolgokat, mint a kannabisz, a suramin, az energiaterápiák, az étrend és más természetes kiegészítők.

Egy tudós a nyílt vizeken

2011 októberének vége felé, azután, hogy kirúgtak a neuroimmunológiai intézetből, amelynek társalapítója voltam, és azelőtt, hogy börtönben találtam magam, egyszer a Harbor Boulevard-on bicikliztem a McGrath State Park homokdűnéin keresztül Oxnardban, Kaliforniában.

Képzeld el Dél-Kaliforniát, a kék Csendes-óceán fehér tarajú hullámain, a késő őszi szellőt, a tengerpartot, a parkokat, ahol a szülők gyermekeikkel papírsárkányokat eregetnek, és meg fogják érteni, miért szerettem ezt az utat. Azon a napon az egyik kis csatorna mellett található csónakház-otthonunktól a PBYC yacht klubba kerékpároztam. Ott tagja voltam egy olyan csoportnak, amely éves vitorlásversenyt tervezett a Gondozók (Caregivers) javára, ez egy olyan szervezet, amely segít abban, hogy az idősek otthonaikban maradhassanak.

És vajon, hogy néztem ki, amikor átbicikliztem a McGrath State Park mellett? Az ötvenes éveim közepén jártam, 170 cm magas voltam, testsúlyom kb. 70 kiló. Azt gondoltam, – amint végigtekertem a kék kerékpáromon,

narancssárga sisakot és élénk színű kerékpáros ruhákat viselve –, nem lehet megkülönböztetni a többi embertől.

Bár nemrég vesztettem el az állásomat, és egy viharos tudományos vita közepén voltam, nem éreztem, hogy aggódnom kéne. Vezető kutatóként olyan szövetségi támogatásokat kaptam, amelyek értéke – minden egyetemen, amelyik megbízást adott – körülbelül 1,5-2 millió dollárt tett ki évente. Korábbi kutatásaimnak köszönhetően tárt karokkal várt az University of California, Los Angeles-ben (UCLA), a University of California, Santa Barbara-n, a California State University, a Channel Islandson, valamint volt egy lehetőségem New Yorkban a Mount Sinai Medical Centernél, Dr. Derek Enlandernél. Három otthonunk, több autónk és egy hajónk volt, pénzünk a bankban, és a férjemnek tisztas nyugdíja. Korábban egy nagy kórház humán erőforrás-menedzsereként dolgoztam.

A kutatóintézet, amelynek társalapítója voltam, a Nevada Egyetemen volt, Reno-ban. Harvey Whittemore-t, akitől a megbízást kaptam, az állam legbefolyásosabb emberének tartották. Később 18 hónapot töltött szövetségi börtönben kampányfinanszírozási bűncselekmény miatt, amelybe belekeveredett az Egyesült Államok szenátusának többségi vezetője Harry Reid szenátor is. Ezek a személyek, akik egykor közeli barátaim voltak, elárultak engem és több millió embert. Visszautasítottam,

hogy része legyek annak a tervnek, amit etikátlannak és jogellenesnek tartottam. Nem akartam csendben bele-törödni semmibe. Egy feledésbe merült, rettenetesen beteg embercsoport nevében kétségbeesetten a remény pislákoló fényébe kapaszkodtam, amelyet a munkánk oly rövid ideig, de felgyújtott.

Visszatérve a bicikliútra, egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy egy nevadai rendszámú fehér kisteherautó állt be elém, majd leparkolt a kerékpársávban. Ahogy elpedáloztam a jármű mellett, láttam, hogy a vezető feltartja a mobiltelefonját, mintha fényképeket készítené rólam. Nagydarab szakállas, barna hajú, baseball sapkás, napszemüveges, leburnult ember volt, sajátosan hátborzongató kisugárzással. Nem lehetett nem észrevenni, hogy puska is volt a hátsó ablakában. A tánc folytatódott, mögöttem jött, majd megelőzött és leparkolt előttem, majd miután elhaladtam mellette, újra megelőzött. Mindez még néhányszor megisméltődött, majd átmentem az utcán, tovább bicikliztem az ellenkező irányú forgalomban, ő pedig elhajtott.

Amikor beértem a yacht klubba, elmeséltem a történetet egy barátomnak. „Nagyon furcsa volt” – mondtam. „Végig követett engem.”

„Te bolond” – mondta. „Végleg eltüntethettek volna. Az illetőnek csak meg kell győződnie róla, hogy te vagy az, aztán megragad, bedobja a biciklidet a dűnék közé, a

mobiltelefonodat a vízbe, és amikor egy nap megtalálják a holttestedet, az emberek azt fogják mondani, hogy öngyilkos lettél, mert a dolgok nem alakultak jól az XMRV tanulmánnyal. Isten engem úgy segítjen, ha még egyszer felülsz arra a biciklire, én magam öllek meg. Most hazaviszlek. És mostantól soha nem lehetsz egyedül olyan helyen, ahol az ilyen emberek megtalálhatnak.”

Hajthatatlan volt, és én betartottam, amit követelt, felismerve, hogy az egyik vakfoltom nem engedi látni, ha az emberek bántani akarnak. Engem gyakran neveztek „laboratóriumi patkánynak”. Ezzel a jelzővel azokat a tudósokat illették, akik inkább a munkapadnál töltik az időt kísérleteket végezve ahelyett, hogy politikusoknak, támogatóknak gázsulálnának, vagy olyan munkára buzdítanak a végzősöket, ami után a vezető tudós húzza a hasznot, kapja az elismerést. Jobban szerettem a laborban lenni és gyakorlati munkát végezni, vállvetve Frankkel, a kutatási asszisztensekkel és a diákokkal, irányítani és kihívások elé állítani őket, ügyelve arra, hogy a magyarázatok, amelyeket adtam nekik, és a következtetések, amelyeket levontunk ésszerűek legyenek.

Frankkal itt töltöttem szakmai múltam legnagyobb részét, megkérdőjelezve az uralkodó dogmákat is, ha a mikroszkóp lencséje mást mutatott.

Mindenesetre úgy tűnt, hogy jó leckét kapok a sötét ármányból, a félelem és a hazugság mélységeiből. Nem

Igazán vettem figyelembe azoknak a hatalmát, akik betagozódtak a sötét oldalra, mégsem vagyok biztos benne, hogy visszataláltam a fényre.

Azt hiszem, többen vagyunk ennek az ármánynak a béklyójában, mint gondolnánk.

* * *

Hogyan követhet el az ember bűnt a tudományban?

Kezdetől fogva hátrányos helyzetben vagyunk, mert ezt a kérdést sosem tesszük fel. Frank több mint harminc éven át arra tanított engem és másokat, hogy pontosan rögzítsük az adatainkat, hasonlítsuk össze a többi kutató adataival, vessük el a kiugró értékeket és jussunk konszenzusra. Tudomásul kell vennünk, hogy vannak eltérések, de ha a bizonyítékok nagy része egy bizonyos irányba mutat, biztosak lehetünk benne, hogy jobban megértjük az emberben lejátszódó biológiai folyamatokat.

Bárcsak ez történne a valóságban is.

A való világban vannak olyan vállalatok, legyen szó gyógyszeripari, mezőgazdasági, kőolajipari vagy vegyipari cégekről, amelyeknek dollármilliárdjai forognak kockán a tudósok kutatásai miatt. Ha az egyiknek több milliárd dollárja van, jól tudja használni a meggyőzés „sötét” módszereit. PR cégeket bérel fel, kikémleli a

konkurencia termékeit, majd elveti a kétkedés magjait azokkal kapcsolatban, akik megkérdőjelezik a saját termékeit. Reklámokért fizet a különböző hírcsatornákon, hogy ameddig csak lehet, ne hozzanak nyilvánosságra a termékét érintő negatív információkat, és bőkezűen adományoz minden pártnak, ideológiai hovatartozásuktól függetlenül. Aztán ha ezeket a politikusokat megválasztották, máris lesz ki törvényeket írjon a nagylelkű mecénások javára. Ahogy azt Erzsébet királynő udvarának egyik prominens tagja oly ékesszólóan fogalmazta meg a tizenhetedik században: „Ha jólét van, azt senki sem meri árulásnak nevezni.”

Ezzel a könnyörtelen pénzügyi és vállalati erővel szemben ott áll a naiv tudós. Minket nem tanítottak meg kiállni magunkért. Az egyetemen nincs bátorság-kurzus. Ott arra biztatnak minket, hogy támaszkodjunk a nyers adatokra, amiket a kísérlet folyamán találunk és jelentjük az ÖSSZES információt, még akkor is, ha nem értjük őket.

Sokszor gondoltam már arra, hogy a tudományban is jól tennénk, ha követnénk az ügyvédek példáját. A jogászokkal folytatott beszélgetéseim során nyilvánvaló volt, hogy élvezik az intellektuális harcot. Kiállnak és megvédik azt is, akit a társadalom a legjobban gyűlöl, mert úgy vélik, az a személy valóban ártatlan, vagy hogy csak bizonyos procedúrát követően lehet valakiről ítéletet

hozni. Frank tanított meg az ehhez hasonló intellektuális küzdelem szeretetére. Szerinte, ha követted a tudományos módszert, kötelességed megvédeni a kutatásaidat. És Frank csak akkor engedte nyilvánosságra hozni az adatokat, ha először ellenőriztem, újra ellenőriztem, és harmadszor is ellenőriztem őket.

Egyszer egy kolléga azt mondta: „a legfontosabb adatok egy tudományos dolgozatban azok, amelyeket nem mutatsz meg.” Ez a kijelentés feldühítette Franket. Gyakran hangoztatta, hogy „a legjobb dolgozatok több kérdést ébresztenek az olvasókban, mint amennyit megválaszolnak.” Mi a *Science* folyóirat 2009. október 8-ai számában megjelent tanulmányunkban benne hagytuk az összes adatot, azokat a részeket is, amelyeket akkor még nem értettünk. A publikáció ugyan véget vetett a karrieremnek, de a mai napig hiteles.

A jogi pályán arra buzdítják a hallgatókat, hogy ha kell, vegyenek fel támadóállást. Hálás vagyok Franknek, amiért erre tanított és arra, hogy olyan határozott legyek, mint az ügyvédek általában.

A történelem legjobb tudósai azok voltak, akik szembe mertek szállni a mindenki által elfogadott tételekkel. Gondoljanak például Galileire, aki azt állította, hogy nem a Nap forog a Föld körül, vagy Darwinra, aki megkérdőjelezte a bibliai teremtéstörténetet, miszerint minden teremtményt, növényt és állatot, szárazföldet és

vizet hat nap alatt teremtett az Isten, a hetedikén pedig megpihent.

Egyik nap, amikor azok miatt a negatív tanulmányok miatt nyafogtam, amelyek feltehetően cáfolják az XMRV kapcsolatot az ME/CFS-szel, Frank bevitt az irodájába, és rámutatott a sarokban egy iratszekrényre. Kihúzta az egyik fiókot, és az csak olyan tanulmányokkal volt tele, amelyek arról szóltak, hogy ő tévedett a T-sejt növekedési faktorról (interleukin-2), vagy a HTLV-1-gyel kapcsolatban, ami a felnőtt T-sejtes leukémiát okozza. Majd hozzátette: „Ha nem bírod a gyűrődést, hagyd abba a munkát. Most pedig menjünk vissza dolgozni.”

Azt javasoljuk, ugyanúgy kezelje a jelen könyvben felvetett tudományos kérdéseket, mintha egy nagy horderejű büntetőügyet követne, egyet azok közül, amelyek időnként az egész nemzetet érintik. Tudja, hogy állást kell foglalni egy ügyben, amiben azzal vádolnak valakit, hogy megölt egy embert. Ön meghallgatja az érveket, figyeli, mit reagál a másik oldal, majd eldönti, hogy mely bizonyítékok hitelesek, és melyek nem. Ez egy módszer-tani folyamat. Miután mindkét fél bemutatta a bizonyítékait és megpróbálta az ellenfél érveit megcáfolni, ön levonja a saját következtetését.

Hadd vázoljam azt az állásfoglalást, ami minden további állításom alapját képezi.

A tudományt megrontják a vállalati támogatások.

Ebből a fajta korrupcióból egyenesen következik, hogy rossz az egészségi állapotunk, legyen szó akár az elhízás járványáról, vagy olyan neurológiai betegségekről, mint az autizmus, az Alzheimer-kór, a Parkinson-kór és a szklerózis multiplex, a daganatos megbetegedések robbanásszerű elterjedéséről, vagy a fiatalok mentális problémáiról, beleértve az iskolai lövöldözést is. Egyesek szerint ez az emberiség lassú megsemmisüléséhez, ha nem a tömeges kihalásához vezet.

Eddigi összes tapasztalatunkat figyelembe véve, nehezen tudnám megcáfolni ezt az aggasztó kijelentést.

Én olyan naivan csöppentem mindebbe, amilyen naiv egy elsőéves egyetemi hallgató lehet.

Nem hittem, hogy az egészségünket illetően a tudomány olyan alapvetően korrumpált, mint ahogy azt most már látom. Szeretném, ha az olvasó úgy tekintene rám, mint a kisfiúra Hans Christian Anderson *A császár új ruhája* című meséjében. A történetben a szélhámosok azt mondták a császárnak, hogy egy olyan ruhát készítenek neki, amit csak a legkiválóbb emberek láthatnak. Az uralkodó összes embere azért állította, hogy látja a császári pompás öltözetet, mert azt akarták elhitetni, ők a legkitűnőbb személyek. Csak egy fiatal fiú, – akit nem érdekelt, amit mások gondolnak róla –, mutatott rá, hogy a császár meztelen.

Ha ön tovább olvassa ezt a könyvet, akkor gyakorla-

tilag bekerül az esküdtszékbe, amely azt az állítást vizsgálja, hogy a tudomány tévútra lépett-e. Hallgatólagos ígéretet tett arra, hogy nyitottan hallgatja meg, amit mi és mások mondunk. Nem volt könnyű a következtetéseinket levonni.

Ezt én nem is várom el öntől.

De induljunk el együtt ezen az úton.

Nem tudtam, hogy meg fogom-e tudni írni ezt a könyvet. Sok eseményt annyira aggasztó felidézni, hogy attól tartottam poszttraumás stressz zavarom lesz, ami legtöbbször a katonák, a rendőrség, vagy a tűzoltók körében jellemző, akik a konfliktusok frontvonalában teljesítenek szolgálatot. Ez a történet egy csatáról szól, amelyet néhány bátor tudós vívott egy olyan ellenséggel szemben, amely szinte korlátlan erőforrásokkal rendelkezik.

Lehet, hogy a tudomány agnosztikus állásponton van ebben a küzdelemben, de én nem vagyok az.

Hívó ember vagyok és hiszem, hogy Isten azt akarja, az emberiség jó egészségnek örvendjen, nem pedig azt, hogy szenvedjen.

Néha az emberek megkérdezik, hogyan vagyok még életben. Erre én azt válaszolom: „Istennek van humorérzéke.” Nem látom előre a sorsomat, és azt sem, hogyan fog megítélni a világ. Nem is számít.

Tudom azonban, hogy egy nap Isten színe elé fogok

állni, aki megkérdezi, hogy engedelmes voltam-e, és úgy szolgáltam-e, ahogy Ő kívánta. Amit az alábbi oldalakon osztok meg, az a beszámoló, amelyet a Végítélet Napján a Mindenhatónak is adnék.

* * *

2011. november 9-én, reggel 5:00-kor kezdődött a dörömbölés az oxnardi Jamestown Way-i csónakházunk ajtaján.

Még a zuhany alatt álltam, amikor férjem, David, felébredt. Nem talált maga mellett, azt hitte, már munkába indultam, mint a legtöbb reggelen. Szeretek korán kezdeni.

Mindig is így volt. David ugyan hallókészüléket hordott, de éjszaka letette. Így hát kibotorkált az ágyból, hogy lemenjen a földszintre.

Egy férfi volt az ajtóban, jelvényt viselt, és azt állította, hogy van egy hivatalos jogi dokumentuma, amit Judy Mikovitsnak kell átadnia.

„Nincs itthon” – válaszolta David fáradtan, miközben csak a boxeralsó és egy póló volt rajta. „Már rég elment. Este nyolc óra körül jön vissza. Nyugodtan jöjjön vissza holnap, vagy várja meg.”

A férfi elutasította, hogy visszatérjen és odakinn az autója előtt várakozott.

Azon a reggelen egy találkozóra kellett mennem az UCLA-ra jó barátom, Ken kíséretében, akivel korábban a Santa Barbara-i EpiGenX Pharmaceuticals-nál dolgoztam. Az UCLA hatvan mérföldre volt, és ez a távolság a Los Angeles-i csúcsgalamban nem egy élvezet. Várt rám egy másik program is, az, hogy Ken és én a nap folyamán találkozunk Patrick Soon-Shiong-gal, a kínai milliárdossal, aki végül majd megvásárolta a *Los Angeles Times*-t, hogy lebeszéljünk egy várható megbízást. A nagy vagyon felhalmozása előtt Soon-Shiong transzplantációs sebész volt és egy sikeres biotechnológiai vállalatot alapított. Ken azt hitte, mi hárman hasonló nyelvet beszélünk.

Amikor kijöttem a fürdőszobából, David felment a lépcsőn. Épp indulni készültem és megkérdeztem: „Mi volt ez az egész?”

David halálra rémült. Miután lenyugodott, elmesélte, mi történt.

„Ez furcsa” – mondtam, visszaemlékezve arra, hogy november 2-án már perrel fenyegettek a korábbi munkáltatóim. Az a levél csak negyvennyolc órát adott nekem arra, hogy válaszoljak, aminek eleget tettem. Lois barátomat hívtam segítségül, egy ügyvédet, aki ME/CFS-ben szenved. November 4-én faxoltuk el a választ Lilly barátnőm házából, még a határidőn belül.

A nevadai rendszámú fehér kisteherautóval és a hát-

borzongató kinézetű emberrel történt incidens után elkezdtem gyanakodni. A csónakházunk az utolsó épület egy házsor végén. Csak velünk szemben található egy kis zöldövezet, mellette egy másik utcavégi ház, amely már régóta üresen állt. Októberben aztán hirtelen oda is beköltöztek, és az új lakók erős lámpákat szereltek fel, amelyek úgy tűnt, mintha a házunkra irányulnának. A helyi lakosok általában ilyet raktak a házukra, hogy megvilágítsák a kikötő vizét, de ezek furcsán szögletesnek tűntek. Mindig is élveztem a természetes napfényt, ezért nincs semmilyen sötétítő vagy függöny az ablakaimon, így ez olyan volt, mintha reflektorfényben éltem volna.

Mike Hugo, az ügyvédem, később bizonyítékot szerzett arra, hogy abból a házból sokáig a nevadai és kaliforniai rendőrök, valamint a helyi bűnüldöző szervek megfigyelés alatt tartottak.

Tehát gyorsan felhívtam Kent, elmondtam neki, mi történt, és elmagyaráztam, valószínűleg aznap nem tudok interjúra menni az UCLA-hoz.

Ken azonnal riadókézsültségben volt. Ha valaki felfogta, hogy mekkora a tétje a kutatásomnak, az Ken. Pénzes fickónak számított, aki tudta, a felfedezésünk milliárdokat ér. Egyértelmű volt számára, miről szól az eltussolás. A szellemi tulajdon! Nem csak arról van szó, hogy egy új retrovírus családot fedeztünk fel, de azt is állítottuk, feltehetően oltásokkal terjedt el a lakosság kö-

rében, és jó eséllyel több mint tízmillió amerikai fertőzött meg.

Lehetnék ennél nagyobb bajban?

„Szabadulj meg a mobilodtól” – mondta. „Vedd ki belőle az akkumulátort, és dobd a vízbe. Ne használd újra azt a telefont. Követni tudnak vele.”

Sem Ken, sem én nem ismertük a titkosügynökök módszereit. Tudós voltam, ő pedig egy pénzember, aki közegészségügyi háttérrel rendelkezett.

„Oké” – feleltem.

„Kimentelek a találkozóról, de most le kell lépned” – válaszolta.

Beszélggettünk még pár másodpercig, aztán gyorsan letettem és kivettem az akkumulátort a telefonból.

Az agyamba azonnal bevillant egy nagyméretű csomag, amelyet 2011 nyarán az egyik családi tanulmányom résztvevője, egy ME/CFS-beteg és autista anyja küldött. A kutatás során a ME/CFS és az autizmus közötti lehetséges kapcsolatra összpontosítottunk, de a munkánk más dolgokra is felhívta a figyelmet.

Az egyes emberek egyedi genetikai sebezhetőségétől függően a retrovírussal való fertőzés számtalan betegséget okozhat.

A kormányzat által húsz éve finanszírozott tudományos munkásságom nagy része a Nemzeti Rákkutató Intézetben (NCI) telt el. Az itteni tevékenységem ráirányította

a figyelmemet azokra a ritka rákbetegségekre, amelyek az ME/CFS-ben szenvedőket sújtották. Ugyanúgy, mint a HIV-AIDS esetében, az XMRV-fertőzött anyák is közvetlenül át tudják adni a vírust a gyermekeiknek. A házastárs megfertőzése bár lehetséges, de kevésbé volt valószínű.

A nagyméretű párnázott csomagolópapíros küldeményben az anya több százdolláros bankjegyet, egy hordozható kemping bilit, egy tollnak álcázott tárgyat, benne felvevő készülékkel és kamerával, egy feltöltőkártyás telefont és egy cetlit küldött nekem, amire ez volt írva: „Tényleg nem érti, de szüksége lesz ezekre.”

Amikor a csomagot megkaptam, Daviddal elkezdtünk aggódni. „Rengeteg pénzünk van a bankban. Miért lehet szükségem tíz százdolláros bankjegyre? Vissza kell küldenünk ezt a pénzt.” Felhívtam az anyát, hogy viszapostázom, de ő ezt visszautasította. A hosszú utakon a férjemnek gyakran kell használnia a mosdót, ezért úgy gondoltam, legalább a hordozható kemping bilit megtartom. A gyakorlatias Judy...

Betettem a kártyát a telefonba, működött, aztán felhívtam Franket, akiről tudtam, hogy kora reggel már az asztalánál van a marylandi Frederickben. Mielőtt 2013-ban arra kényszerítették, hogy nyugdíjba vonuljon, Frank összesen harminckilenc évet töltött a Nemzeti Rákkutató Intézetben. Gyorsan elmagyaráztam neki, mi történt, és a tanácsát kértem.

– Te buta – mondta. Van egy hajód és a víz mellett élsz, hogyan tudnának követni? Megszökhetsz a házadból!

Nagyszerű ötlet volt!

A mostohalányom a második hálósobánkban lakott. Elizabeth hat-hét évvel fiatalabb, mint én, hasonló a testalkatunk és a hajunk színe. Aznap volt a születésnapja, azt terveztük, hogy elvisszük ebédelni. David bement a szobájába, felébresztette, megkérte, hogy jöjjön le.

Felvázoltam a tervet Davidnek és Elizabeth-nek.

– Ti ketten elhagyjátok a házat és sétálni mentek a környéken. Derítsük ki, mi folyik itt.

– Nem akarok sétálni menni! – méltatlankodott David.

– Én sem – csatlakozott hozzá Elizabeth.

– Nézd, minden rendben lesz. Csak valamit megpróbálnak átadni nekem. Lássuk, mi van a háttérben.

Ők ketten elkészültek és elhagyták a házat. Alig mentek egy keveset, három férfi odalépett hozzájuk. Az egyikük ugyanaz volt, aki bekopogott az ajtónkon.

– Judy Mikovits, bírósági idézést adunk át önnek – mondta, és egy papírt vett elő.

– Nem én vagyok Judy Mikovits – mondta Elizabeth, majd elővette a jogosítványát és megmutatta. Ő az apám és ma van a születésnapom – mondta nevetve, kizökentve őket a játszából. Miután gyorsan szemügyre vették a jogosítványát, elengedték őket.

Amikor visszatértek a házba, egyértelmű volt, hogy be vagyok kerítve. Tényleg a víz volt az egyetlen kiút.

– Elizabeth, arra kérlek, hogy menj ki a fedélzetre. Hadd lássanak. David, te pedig készítsd fel a Baby Jonah-t egy hajóútra.

– Nem akarok hajózni! – tiltakozott David.

– Elviszed a lányodat egy hajóútra, mert ma van a születésnapja és megígértük neki, hogy ebédelni is megyünk.

Engedelmeskedett, én pedig bent vártam, ügyelve arra, hogy távol maradjak mindegyik ablaktól, ahol megfigyelhettek. Felmentem és bepakoltam egy hátizsákot. Addigra már délelőtt 11 óra volt. Délben van az apály.

Amikor David visszajött és szólt, hogy a hajó készen áll, megkérdeztem, milyen ruhát visel Elizabeth. David elment és visszatért, mondván, hogy fekete jóganadrágot és sötét pólót visel. Találtam néhány ruhát, amely nagyjából egyezik ezekkel, valamint egy sötétkék pólót, amit az egyik betegtől kaptam, rajta ez a felirat volt olvasható: „CSI: Can't Stand Idiots.” Azaz: Ki nem állhatom az idiotákat. Mi sem hasznosabb, mint egy kis humor, amikor csapdába estél...

Volt két egyforma baseball sapkám, rajtuk a barátom hajójának száma. Egyet odaadtam Davidnak, hogy majd Elizabeth hordja, mivel szeles volt az időjárás.

– Elmondom, mit kell tenned. Add oda neki a sapkát,

menj a hajóhoz pár percre és indítsd be a motort. Kiálts ki Elizabeth-nek, hogy el akarod vinni ebédelni. Azt fogja mondani, hideg van, és nem akar menni. Csak közöld vele, hogy menjen be egy dzsekiért és jöjjön vissza. Ez lesz az, amikor cserélünk.

Úgy tűnt, David megértette az ötletet, bár hülyeségnek tartotta. Öt perc múlva Elizabeth visszament a házba. Megnéztem, mi van rajta. Nagyon hasonlítottunk egymáshoz. Vártam pár percet, majd megragadva a hátizsákot, kísétáltam a hátsó ajtón a csónakházhoz. Felugrottam a hajóra, David leakasztotta a mólóról a kötelet és elindultunk lefelé a csatornán, szorosan a bal oldali védőgát mellett haladva.

Amikor a főcsatornához értünk, David padlóig nyomta a gázpedált. Szeretett gyorsan menni a több mint 4 méter hosszú Boston Whalerrel. Rám nézett, és azzal a hamis orosz akcentussal, amelyet gyakran használt, ezt mondta:

– Katarina, meg-szök-tünk! De nem tudom, hová menjünk. Mit tegyünk?

– Van egy ötletem.

Felhívtam a barátnőmet, Robint, akinek van egy 16 méter hosszú vitorlása, ami a Channel Islands Harbor kikötőben horgonyoz. A hajón öt ember számára van fekhely, David és én már többször kirándultunk vele, Robinnal és férjével, Steve-vel.

Mondtam neki, hogy van egy kis gondunk és hogy pár napig lakhatok-e a hajóján. Azt válaszolta, persze, aztán megkértem, tudna-e hozni valami ennivalót.

– És még valami. Van-e vodka a hajón?

– Mindig van vodka a hajón – válaszolta.

Annak ellenére, hogy délelőtt volt, tudtam, nehéz lesz aznap este aludnom.

David ismerte az utat a Channel Islands Harbor-hoz, amely a kaliforniai tengerparton található. Nagyjából 15 percen belül megállt a hajó mellett. Hogy ne kelljen hitelkártyát használnia, adtam neki néhány százdolláros bankjegyet a borítékomból. Akkoriban még azt gondoltam, csak néhány Harvey Whittemore-féle ostobával van dolgom a Reno-i University of Nevada-ról, és egy pár helyi bérzsaruval, akik elhatározták, hogy megfélemlítenek. Csak találnunk kell egy ügyvédet, aki Kaliforniában és Nevadában is működhet. Mondtam Davidnek, hogy ne jöjjön vissza, amíg nem talál ügyvédet.

Miután felértem a hajóra, lementem az egyik kabinba és elővettem a telefonomat. Felhívtam Jeanette-et, aki szintén ME/CFS betegségben szenved és történetesen a barátnőm. Ő és a férje, Ed, mindketten ügyvédek San Franciscóban. Miután elmagyaráztam, mi történt, azt mondta, keresni fog egy helyi védőügyvédet, aki elboldogul majd az ügyemmel.

Amikor befejeztem a beszélgetést Jeanette-tel, megálltam egy pillanatra levegőt venni. Nagyon szeles nap volt, a hajó lassan ringatózott és én teljesen megrémültem. Egy PhD fokozattal rendelkező tudós, akinek a neve alatt több mint ötven lektorált publikáció jelent meg, nem arra számít, hogy ilyen helyzetben találja magát. Különösen, amikor a közelmúltban még egy olyan kutatócsoportot vezetett, amely úttörő publikációt tett közzé a világ legrangosabb kutatásait tartalmazó folyóiratában.

Hogy úrrá legyek a pánikérzetemen, felhívtam Franket, hogy tudassam vele, biztonságban vagyok. Örült, hogy hallhatta mi van velem, de volt egy kérdés, ami nyomasztotta. A *Science* című folyóirat felhívta és sürgette, vonja vissza a 2009 októberében megjelent cikkünket, amely a humán retrovírusok új családjának elkülönítéséről és az ME/CFS-sel való kapcsolatáról számolt be. Tudtuk, hogy ez fog következni, sok olyan okból kifolyólag, amit korábban említettem.

Ha az adataink megállnák a helyüket, az eredmény hatalmas pénzügyi katasztrófát jelentene a világ gyógyszeripari vállalatai számára, amelyek hanyagul használják az állati sejt kultúrákat védőoltások és egyéb gyógyszeripari termékek előállítására. Ahogy a büntetőjogászok mondják, a háttérben mindig az *indíték* és a *lehetőség* áll.

Az előbb beszéltem az indítékról.

Hadd meséljek akkor az XMRV által teremtett egyedülálló lehetőségről is.

2006 márciusában, Dr. Robert Silverman, a nagy tekintélynek örvendő Cleveland Klinikáról, és csapata közzétette az egér leukémia vírusokhoz kapcsolódó nukleinsav szekvenciák kimutatását olyan férfiak szövetmintáiban, akik prosztatákban szenvednek. A vírust XMRV-nek nevezték el. Az az elképzelés, hogy vírusok hajlamosíthatnak a rákra, széles körben elismert, és az egyik legaktívabb kutatási terület az orvostudományban.

Silverman jelentésével az új humán retrovírusról, ami agresszív prosztatát okoz csak egy probléma volt. Soha nem izolálták és nem mutatták ki, hogy fertőző. Csak néhány száz XMRV bázispárt prezentáltak és ebből klónozták a laboratóriumban maradt nyolcezer bázispárt, pusztán a biopsziával nyert DNS néhány száz bázispárját használva.

Mivel a szövetminta csak kis mennyiségű DNS-t tartalmazott, Silvermannek és kollégáinak össze kellett szedniük a vírust több különböző beteg mintájából, hogy elegendő DNS-t kapjanak ahhoz, hogy összerakják a teljes szekvenciát, és létrehozzanak egy fertőző molekuláris klónt.

A komplexitás további szintje az, amit genetikai stabilitásnak tekintünk.

Például a génekben az emberek és a csimpánzok között 99 százalékos a hasonlóság, mégis döntően különböző lények. A retrovírusok fordított transzkriptáz enzimje viszont jelentős hiba-forrás. Ez nagy genetikai különbséget okoz a vírusban.

Az olyan retrovírusokat, amelyek genetikai kódjában akár 10 százalékos eltérés mutatkozik, továbbra is be kell sorolni ugyanabba a retrovírus családba, valószínűleg csak egy másik törzsbe vagy kládba, csakúgy, mint a HIV vagy HTLV víruscsaládok esetében.

Silverman munkatársai azt csinálták, hogy három különböző beteg szövetmintáiból vettek ki DNS-t és frankensteini módon összefűzték őket, hogy létrehozzanak egy fertőző molekuláris klónt, amit XMRV-nek neveztek el. Valójában mi voltunk az elsők, akik elszigetelték az emberekből származó természetes XMRV-t, amint arról a *Science*-ben beszámoltunk. Silverman toldozott-foltozott Frankenstein szörny-klón XMRV-je, amely soha nem létezett a természetben, a VP62 jelölést kapta.

Silverman csak 2011 júniusában mondta el, hogy három különböző biopsziából hozta létre a fertőző molekuláris klónt. Csak akkor adta elő a mea culpa-ját Franknek, amikor azoknak az adatoknak az alapján hozott megkerülhetetlen következtetések, – amiket nem értettünk, de a *Science*-ből megjelent tanulmányból

nem voltunk hajlandóak kihagyni –, végül leleplezték a csalását.

Silverman nem mondta el a világnak mekkora horderejű bűncselekményt követett el 2006-ban, aminek azt kellett volna eredményeznie, hogy kiűzik a tudományos világból.

Ez nem tévedés volt.

Eltitkolt egy lényeges tényt.

A VP62-nek döntően eltérő szekvencia- és növekedési jellemzői voltak, mint a természetben előforduló XMRV izolátumainknak, amelyeket ME/CFS betegektől, rákos betegektől és autista gyermekektől nyertünk. A csalás egyértelmű volt, mivel az Abbott – aki milliókkal finanszírozta Silverman laborját –, által kifejlesztett VP62 szerológiai tesztje egyetlen pozitívat sem észlelt. Ennek ellenére a szerológiai teszt, amit a *Science*-ben publikáltunk, a variáns törzsek többségét észlelte.

A másik probléma az volt, hogy a VP62 legalább huszonötször gyorsabban szaporodott, mint az XMRV természetes izolátumai, amelyek közül sok hibás volt, mint a legtöbb retrovírus esetében, beleértve a HIV-et is. Ez azt jelentette, hogy ha a VP62 közel lett volna egy természetes XMRV fertőzés alanyához, akkor hamarosan elárasztotta volna azt, mint egy invazív faj.

2011-ben felfedeztük, hogy mind a VP62, mind az XMRV képes aeroszolossá válni, ami azt jelenti, hogy

ezek a mesterséges vírusok gyorsan terjedhetnek a levegőben, oda, ahova a legkisebb szellő fújja őket. A korrump tudomány őrzői rájöttek, hogy kiszabadították a VP62-t, mint egy bérgyilkost, és az megsemmisítheti a természetes XMRV bizonyítékait, ha a két mintát ugyanabban a létesítményben tárolják.

A legnagyobb gondom az volt, hogy a jó szándékú erőfeszítések, hogy legyengített vírusokat hozzunk létre a vakcinák számára, új problémákhoz vezettek. Vajon a tudomány kellőképpen megvizsgálta-e a kérdést, hogy az emberi és állati szövetek bármilyen összekeverése maga után vonja az állati vírusok emberekre való átadásának elkerülhetetlen kockázatát? Vagy hogy ezek az állati vírusok emberi vírusokkal kombinálva új kórokozókat hoznak létre?

Frank nagyon is tisztában volt ezzel az egyszerű tényvel, mivel 2011 nyarán lázasan dolgoztunk azon, hogy átnézzük a mintáinkat, hogy kimutassuk azt, hogy XMRV-ket tartalmaznak és nem Silverman VP62 molekuláris klónját. Ezt többször is bebizonyítottuk. 2011. szeptember 22-én tudományos vitát folytattam a rendíthetetlen támogatóból a legádázabb kritikussá vált John Coffin-nel a kanadai Ottawában, és én lettem az egyértelmű győztes. Végezetül megkérdeztem tőle: „Hány XMRV-t hoztunk létre, John? Hányat?” Ennek a vitának, amelyre az IACFS félénként megrendezett ülésén ke-

rült sor, arról kellett volna szólnia, hogy a tudományos közösség rendelkezik-e diagnosztikai szűrővizsgálati teszttel az XMRV-re a vérellátásban. Miért sietett a *Science* közzétenni ezt a csaló tanulmányt, amely a betegek közösségét vette célba? Ugyanis ez NEM egy asszociációs vizsgálat volt. Csak tizenöt betegre alapozta. És különben is, hogy lehet asszociációs vizsgálatot folytatni egy laborban összetákolt Frankenstein-vírussal, aminek semmi köze az XMRV-k természetes törzséhez, amit mi izoláltunk?

Miután ezek a félelmek beigazolódtak, vajon a tudomány kapitulált-e és elismerte a tévedést? Az olyan kutatók, mint Coffin, nem akarták ezt bevállalni, elismerni azt a tény, hogy a tudomány szörnyű hibát követett el, és valószínűleg emberek millióinak ártott.

Ezt az igazságtalanságot nem lehetett megengedni!

Ki voltam én? Egy középkorú női tudós egy Nevadán kívüli jöttment intézetből. Én mondtam volna el az öregfiúk tudományos hálózatának, hogy ők és az elődeik szörnyű tévedést követtek el?

Követeltem, hogy a kísérleteket állítsák le. Nem voltam hajlandó visszavonni a tanulmányt, mert az adatok alátámasztották mindazt, amit mondtam, és az a mai napig igaz és helyes.

November 13-ára, vasárnapra David talált egy ügyvédet, és elég biztonságban éreztem magam ahhoz, hogy

előjőjnek a rejtékhelyemről, visszatérjek az otthonomba és aznap délután templomba menjek.

A következő péntek délután, amikor visszaértünk egy tengerparti sétáról, három rendőrautó állt a házamnál. Letartóztattak, börtönbe vittek és öt napig óvadék lehetősége nélkül fogvatartottak. A rendőrség jó alaposan átkutatta a házamat, mindenhol szétszórta a papírokat, azt állítva, hogy olyan vizsgálati naplókhoz hoztam haza, amelyek két kormánytámogatású projekt vezető kutatójaként köteles voltam a laborban őrizni.

A házkutatás során nem találták meg a jegyzetfüzeteket.

Ugyanazon a napon a rendőrség megjelent a barátnőm, Lilly házában is, és arra kényszerítették, hogy több órán át üljön egy széken, miközben átkutatták a házát. Az egyetlen magyarázatom erre az akcióra az, hogy tőle faxoltam el a válaszomat a polgári jogi keresetükre. Ott sem találtak jegyzetfüzeteket. Ott soha nem is voltak! 2011. szeptember 29-én az irodámban hagytam őket. Azt hiszem, Whittemore-ék tudták ezt, és gondosan megtervezték annak a napnak az eseményeit, hogy elleplezzék a bűneiket. A John Coffinnal vívott tudományos vitámban részletezett bűncselekményeket a *Science* 2011. szeptember 30-án, a kirúgásom utáni napon megírta. A Jon Cohen által jegyzett cikk azzal végződött, hogy „[Judy Mikovits] reméli, hogy az

új vírusainak teljes szekvenciái néhány hét múlva meglesznek.”¹

Ezért kellett engem kirúgni és amikor nem akartam leállítani a vizsgálataimat, megfenyegettek, hogy tönkre teszik a karrieremet! Ezért tervezték meg a letartóztatásomat és zaklatásomat. Mindezek mögött a Nevadában nagy befolyással rendelkező Whittemore-család állt.

Közben David mindent megtett, hogy megpróbálja feloldani az óvadékomat tiltó rendelkezést. Aztán csoda történt: a szóban forgó kutatási naplók hirtelen előkerültek, méghozzá abból a házból, amit előzőleg tűvé tett a rendőrség. A dokumentumok egy, a Reno-i lakásomból származó zsákban voltak elhelyezve.

Azt hiszem, nagyra értékelem a korábbi munkaadóim, Whittemore-ék kétségbeesését. Szeptember 29-én kirúgnak. Azonnal lezárják a laboromat és a két irodámat. 2011 augusztusának végén megmutattam Harvey Whittemore-nak azt, amiről biztosan tudtam, hogy az XMRV pontos szekvenciája. Franknek is megvolt ez az információja. Az, hogy a kirúgásom óta nem engedtek hozzáférni a jegyzetfüzeteimhez, megakadályozott abban, hogy olyan információkat mutassak be, amelyekkel megvédhetem magam.

Ennek hátterében csupán két lehetőség van.

Az első az, hogy hazudok, és a rendőrség nem állt a helyzet magaslatán, amikor átkutatta a házamat a letartóztatásom alatt.

A második pedig az, hogy az igazat mondom.

Íme néhány tény, amit szeretném, ha megfontolnának.

Soha nem emeltek vádat ellenem semmilyen bíróságon, és soha nem is tartottak tárgyalást az ügyemben. Nem vagyok olyan, mint a maffiózók, akik azt mondják, egyszer sem kaptak büntetést, de több tárgyalást is végigültek, ahol a kormány jogászai mindent megtettek, hogy rács mögé helyezték őket. Sőt, egyetlen ügyész sem nézte meg az eset tényállását.

Közben Harvey Whittemore felhívta Davidet, és azt mondta, ha nem találom meg a füzeteket, a börtönben maradok a hálaadási ünnep alatt. Amikor ezután David szépen becsomagolva egy vászon strandtáskába felfedezte a dokumentumokat, kétségbeesetten, jóval éjfél után bevitte őket a börtönbe, senki nem tudta miről beszél és visszaküldték őt a rendőrökhöz, akik letartóztattak.

Így írták le az események láncolatát a Harvey Whittemore és mások ellen 2015. július 27-én általam indított Hamis állítások/RICO perben (eredetileg 2014. november 17-én):

2011. november 21-én a felperes férje telefonhívást kapott a HW [Harvey Whittemore], az AW [Annette Whittemore], a Kinne [Carli West Kinne], Lombardi [Vince Lombardi] és Hillerby [Mike Hillerby] képviselőjétől, hogy megvitassák azt a tényt, hogy a felperes valószínűleg

börtönben marad a hálaadási ünnep alatt, amely két nap múlva volt, hacsak nem adja vissza a füzeteket.

Miután majdnem végzett a rendrakással, azaz helyére tette az összes anyagot, ruhát, könyvet, papírt, és egyéb tárgyakat, amit az UNRPD [University of Reno, Police Department] rendőrtisztjei szétszórtak a házkutatási parancs nélküli illegális eljárás során, a felperes férje biztosította a HW, AW, Kinne, Lombardi, és Hillerby képviselőjét, hogy ő az egész házat felkutatta, és a jegyzetfüzetek nem voltak ott. Szavatolta, hogy ha a felperesnek voltak jegyzetfüzetei, akkor sem a felperes, sem ő nem tudott róla, és hogy azok nem voltak a házban.

Akkor a HW, az AW, a Kinne, a Lombardi és a Hillerby képviselője azt mondta a felperes férjének: „David, nagyon figyelj rám. Megvannak. Én mondom neked. Most menj és keresd meg őket, és hozd vissza őket, hogy Judyt kihozd a börtönből.”

A férfiak letették a telefont. A felperes férje teljes zavarban ülte végig az egész beszélgetést, tudva, hogy ő az egész házat átvizsgálta, amikor elpakolta a dolgokat a fiókokba, szekrényekbe, polcokra és asztalokra.

Másnap reggel, amikor a felperes férje felébredt, újra kezdte a kutakodást, keresve azokon a helyeken, ahova a felperes titokban elhelyezhette a jegyzetfüzeteket, miközben a fejében újrajátszotta a beszélgetést a HW, AW, Kinne, Lombardi, és Hillerby képviselőjével.

Ahogy a felperes férje elkezdte átnézni a szekrényeket, könyvespolcokat és fiókokat a jegyzetfüzetek után kutatva, amelyekről a HW, AW, Lombardi és Hillerby képviselője határozottan állította, hogy a házban vannak, üres kézzel tért vissza az emeletre. Többször is kétségbe vonta a saját épelméjűségét, miközben ugyanazt a keresést folytatta, amit ő és a rendőrség korábban már elvégeztek, valahogy azt remélve, hogy más lesz az eredménye, és szorongás lett úrrá rajta – a Hálaadás ünnepe miatt, amelyről tudta, hogy élete legmagányosabb napja lesz.

Miközben átkutatta az egyik vendégszoba szekrényeit, a felperes férje felfedezett egy vászon strandtáskát, amelynek az oldalára a JAM felirat volt ráhímezve. Ezt nem látta korábban, és nem vették leltárba se a házkutatás során. Még gyanúsabb volt az a tény, hogy a táska a szekrény elülső és középső részén hevert, mintha ez lett volna az utolsó tárgy, amit oda behelyeztek. A táskában voltak a felperes jegyzetfüzetei.

Csak hogy a papírokat HW, AW, Kinne, Lombardi és Hillerby képviselője, vagy a HW, AW, Lombardi és Hillerby más ügynökei helyezték el a szekrényben.²

Eredetileg nem voltak nálam azok a füzetek. A dokumentumokat 2011. szeptember 29-én a kutatótársam, Max Pfof helyezte biztonságba, aki gyanította, hogy

Whittemore-ék egy nem hitelesített tesztet próbálnak eladni. Azt hiszem, Max kénytelen volt odaadni a füzeteket Harvey Whittemore-nak, aki aztán felhasználta ellenem, azt állítva, elloptam őket, így meg lehetett oldani a letartóztatásomat. Amíg börtönben voltam és a férjem mindenfelé rohangált, hogy ügyvédet találjon, Harvey vagy valamelyik embere bement a renoi lakásomra és elvette a táskát, hogy bele tudják tenni a füzeteket, majd a szekrénybe helyezték.

Kedden késő délután jelentem meg a Ventura megyei bíró előtt, Jon Cohen a *Science*-től már várt, petíciót nyújtva be a bírósághoz egy rólam készült képet követelve, amelyen én narancssárga kezeslábasban vagyok bilincsbe verve. Szerencsére a bíró visszautasította. De ez nem tántorította el Jon Cohent attól, hogy rám utalva minden tudósunk elküldje az üzenetet, ami a későbbi sorsukat jelzi előre, ha az ME/CFS retrovírust kutatva, ugyanazon az úton haladnak, mint én.

Mivel letartóztatással fenyegettek, kénytelen voltam visszatérni Nevadába, ahol a körözési fotó készült rólam, amit Jon Cohen egy botrányos cikkben tett közzé a *Science*-ben, amelynek célja az volt, hogy hiteltelenszen a tudományos közösség és a nagyvilág előtt. A *Science* elérte célját, és megvolt a muníciója ahhoz, hogy kényszerítse a tanulmány visszavonását. A tudományos karrieremet tönkretették.

Az összes eddigi megtakarításom a bankban?

Odaveszett.

Az otthonaink?

Odavesztek.

Ügyvédekre költöttük, akik a polgári jogaim megsértése, a hamis állítások miatt próbáltak pereskedni, és véget vetni ennek a járványnak, ami az ország minden városába behatol.

Az összes pénzt elköltöttem anélkül, hogy igazságot szolgáltatott volna számomra, majd kénytelen voltam csődöt jelenteni. Nem azért, mert már nem volt semmim. Az ügyvédek úgy gondolták, hogyha folytatnánk, „újabb” bizonyítékokat találnának ellenem és börtönbe kerülnek Nevadában, ahol rejtélyes körülmények között elhunynék.

– Nem kell csődöt mondanom – mondtam. Tökéletes hitelbesorolásom van. Eladom a házamat és elviszem a 97 tanúmat Renóba a csalási ügy kártérítési tárgyalására. Nem csak bebizonyítom, hogy a tudománynak igaza volt, hanem azt is, hogy bűncselekményeket követtek el a betegek ellen.

Dennis Jones, az ügyvédem határozott volt.

– Hadd mondjam el, mi lesz, ha ezt megteszi. Amikor rálép a renoi bíróság lépcsőjére, azonnal letartóztatja a kerületi ügyész, aki azt állítja majd, hogy új bizonyítékaik vannak ön ellen.

– Ez nevetséges – válaszoltam. Nincs új bizonyíték.

Dennis előrehajolt, és hidegen azt mondta:

– Nem volt bizonyíték az első alkalommal sem, ugye?

Könnyek gyűltek a szemembe. Az egész megpróbáltatás alatt ez volt az egyetlen alkalom, amikor sírtam. Tudtam, hogy amikor először börtönbe kerültem, a hír majdnem megölte a férjemet. Ezúttal biztosan az lenne a vége.

Csődöt jelentettem. Azt hiszem, ezzel az akcióval menttettem meg a férjem életét. Stratégiai veszteség volt. Néha azonban az embernek el kell veszítenie egy csatát, hogy megnyerjen egy háborút.

Folytattam a küzdelmet.

Sok órát töltöttem FBI ügynökökkel, akiknek meséltem a tudomány korrupciójáról, ami szerintem a Nevadai Egyetemen, Renóban, a NIH-ban, CDC-ben, FDA-ban és a Nemzeti Tudományos Akadémia vezetői között is jelen volt. 2018 őszén értesítettek arról, hogy a hamis vádakra épült visszaélési ügy, amelyet három éve zároltak, már nincs titkosítva, és így a vádlottakat is elláthattam a védekezéshez szükséges bizonyítékokkal.

Benyújtottam egy tisztázó indítványt. Milyen vádlottakat szolgálok? 2019. április 11-én kiegészítő büntetőfeljelentést tettem zsarolás és az igazságszolgáltatás akadályozása miatt.

A jelen könyv megírásáig nem kaptam választ egyikre sem. Kétlem, hogy valaha is igazságot fognak szolgáztatni ezen a Földön. Az Egyesült Államok lemondott minden jeffersoni vagy hamiltoni elvhez való hűségéről. Gyakran gondolok Clint Eastwood híres párbeszédére az *Unforgiven* (Nincs bocsánat) című filmben, amikor a seriff könyörög az életéért, mondván, nem ezt érdemli. Eastwood azt válaszolja: „Az érdemnek ehhez semmi köze.”

Kent szerint az, hogy szabadon kiadhatsz egy könyvet, és bemutadod a saját változatodat a történetről, lehet az utolsó tényleges szabadságjog, ami még megmaradt ebben az országban. Talán igaza van. A bíróságok korruptak, a médiát, a politikusokat, a tudósokat és az orvosokat lefizetik vagy elhallgattatják.

Ez majdnem elég ahhoz, hogy egy becsületes tudósból törvényen kívüli legyen.

MÁSODIK FEJEZET

Kezdetről fogva lázadó

A laborkönyvemet szorongatva a főnököm, Russ asztala előtt álltam. Olyat mondott, amit sosem felejték el: „morális, jogi és erkölcsi kötelessége, hogy pontosan azt tegye, amit mondok.”

Az eset 1987 nyarán történt, huszonkilenc éves koromban, az Upjohn Gyógyszergyárban, Kalamazoo-ban, Michigan államban. Az Upjohnnál az előző évben labor-technikusként a minőség-ellenőrzési osztályon dolgoztam, miután eljöttem előző munkahelyemről a marylandi Fort Detrick-ből, ahol a biológiai válasz-módosítók (Biological Response Modifiers) csoportja feloszlott. Még nem tudtam, hogy amikor Russ ezt a kijelentést tette, a karrierem az Upjohnnál már a végéhez közeledett.

Hol van a jó munkahely a tudományban?

A kutatásban töltött évtizedeim alatt ezt a kérdést sokszor feltettem. Vajon inkább a kormány által támogatott tudomány nyújt ideális körülményeket, mert az elvileg mentes az elfogultságtól, esetleg a politikától? Vagy inkább az ipar által támogatott, amibe a profit is beleszól, és ami komoly pénzeket fektet az olyan fejleszt-